

UNIVERSITY OF MICHIGAN

PROGRESSIVE

Handwritten signature or text at the bottom left corner.

ΥΠΟ ΤΗΝ ΓΕΝ. ΑΡΧΗΓΙΑΝ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΣΩΜΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΔΡΑ: ΟΔΟΣ ΛΥΚΑΒΗΤΟΥ 7, ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

- Μ. ΝΕΓΡΟΠΟΝΤΗΣ, Βουλευτής 'Αττικής και Βοιωτίας, *Πρόεδρος.*
Ν. Γ. ΠΑΣΠΑΤΗΣ, Έφεδρος 'Αξιωματικός τῆς Β. Ναυτικοῦ, *Ἀντιπρόεδρος*
Κ. ΜΕΛΑΣ, Πλοίαρχος Π. Β. Ναυτικοῦ, *Γενικός Γραμματεὺς.*
Φ. ΧΡΥΣΟΒΕΛΩΝΗΣ, Τραπεζίτης, *Ταμίς*
Γ. ΠΑΝΑΣ, Ὑποπλοίαρχος Β. Ναυτικοῦ, *Ἐφορος Βιβλιοθήκης.*
Γ. ΒΑΛΕΤΑΣ, Δοξαγὸς τοῦ Μηχανικοῦ, *Σύμβουλος.*
Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, *Σύμβουλος.*
Φ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ, Τμηματάρχης Μ. Ἐκπαίδευσως, *Σύμβουλος.*
Σ. ΔΑΣΙΟΣ, Νομάρχης 'Αττικῆς καὶ Βοιωτίας, *Σύμβουλος.*
Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ, Τμηματάρχης Ἀνωτάτης Ἐκπαίδευσως, *Σύμβουλος.*
Ι. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ, Τμηματάρχης Ἐκκλησιαστικῶν, *Σύμβουλος.*
Ι. ΜΕΓΑΡΕΥΣ, Τμηματάρχης Α. Ἐκπαίδευσως, *Σύμβουλος.*
Α. ΜΠΕΡΑΤΗΣ, *Σύμβουλος.*

ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- Ν. ΠΑΣΠΑΤΗΣ *Πρόεδρος.*
Κ. ΜΕΛΑΣ *Γραμματεὺς.*
Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
Μ. ΜΙΝΔΑΡ
Μ. ΝΕΓΡΟΠΟΝΤΗΣ
Ι. ΔΑΜΑΛΑΣ
Δ. ΓΑΗΝΟΣ
Γ. ΠΑΝΑΣ
Φ. ΧΡΥΣΟΒΕΛΩΝΗΣ
Α. ΜΠΕΡΑΤΗΣ

ΜΗΧΑΝΙΣΤΗΣ ΕΥΚΟΡΟΦΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΗ ΕΓΚΡΙΣΕΙ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Ἔτος 2

Περίοδος Β΄.

Ἀριθ. 3

ΑΘΗΝΑΙ, Μάρτιος 1918.

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ νέου ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας εὐρίσκειται τὸ ἀπὸ ἡμερῶν ὑποβληθὲν ἐκ μέρους τοῦ Σώματος τῶν Προσκόπων, μακροσκελὲς ὑπόμνημα, ἐνῶ λεπτομερῶς ἀναλύονται τὰ ζητήματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θίγει τὸ Β. Δ. περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ «Προσκοπισμοῦ» εἰς τὰ σχολεῖα. Ὁ κ. ὑπουργὸς ἐλπίζομεν ὅτι θὰ θελήσῃ νὰ μελετήσῃ τὸ ὑπόμνημα τοῦτο καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ διορθώσῃ τὰ ἄτοπα καὶ τὰς ἀνωμαλίας τὰς ὁποίας δημιουργεῖ Διάταγμα συνταχθὲν παρ' ἀνθρώπων ξένων πρὸς τὸν Προσκοπισμὸν καὶ ἐχθρικῶς διακειμένων πρὸς αὐτὸν, μέχρι τῆς χθῆς. Ἐὰν ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας θελήσῃ νὰ συζητήσῃ τὸ ζήτημα ἐὰν ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐργασθῇ μετὰ ζήλου ὑπὲρ τῆς μαθητικῆς νεολαίας θὰ ἦτο ὀρθὸν ὄχι μόνον νὰ μελετήσῃ καὶ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ ὑποβληθὲν αὐτῷ ὑπόμνημα, τῶν Προσκόπων, ἀλλὰ καὶ νὰ συζητήσῃ μετὰ τῶν

πρωτεργατῶν τοῦ Προσκοπισμοῦ καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς συζητήσεως καὶ τῆς μελέτης τὰ συμπεφωνημένα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θὰ τὸν διηγήσωσιν εἰς τὴν μόρφωσιν γνῶμης ὀρθῆς ἐξ ἧς θὰ προκύψωσιν ἀποφάσεις μελετημέναι καὶ δίκαιαι καὶ λογικαί, ὄχι δὲ βεβιασμέναι καὶ ἐπιβεβλημέναι ἀπὸ τοὺς μετὰ πείσματος κατατολεμήσαντας μέχρι χθῆς τὴν ἰδέαν τοῦ Προσκοπισμοῦ. Διότι ἐπὶ τέλους εἶνε καιρὸς νὰ γίνῃ γνωστὸν ὅτι οἱ κατὰ τοιοῦτον παράδοξον τρόπον ἐπιδιώκοντες τὸ θανάτωμα μιᾶς ὠραίας ἰδέας, ὡς ἡ τοῦ «Προσκοπισμοῦ», δὲν εἶνε οἱ ἀγαπῶντες τὴν Ἑλληνικὴν νεολαίαν, ἀλλ' οἱ πάντα λίθον κινήσαντες ὅπως ἐνταφιάσωσι τὸν «Προσκοπισμὸν», οἱ ἀποτολήσαντες νὰ ἐπισημοποιήσωσι τὰς ὀπισθοδρομικὰς βλέψεις τῶν διὰ τοῦ Β. Διατάγματος, τοῦ ὁποίου. ἡ μὲν ἐπιφάνεια φαίνεται γαληνιαία καὶ εἰ-

ρηνική, ὁ θυθὸς δὲ εἶνε θυελλωδέστατος καὶ ἀνατρεπτικώτατος. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι καὶ ἄλλοτε διεκηρύξαμεν. Ὁ «Προσκοπισμὸς» δὲν δύναται νὰ καταστῇ βιώσιμος εἰς τὸ μαθητικὸν θρανίον. Ὅταν θὰ γίνῃ ἀπόπειρα νὰ βαθμολογηθῇ ὁ «Προσκοπισμὸς» ὡς βαθμολογούνται τὰ μαθηματικά καὶ ἡ ἱστορία, δὲν θὰ ὑφίσταται πλέον. Ὁ ἀγνὸς ἐκεῖνος «Προσκοπισμὸς» τὸν ὁποῖον ἐφαντάσθη καὶ ἐδημιούργησεν ἀλλαχοῦ ὁ Πάουελ, ὁ «Προσκοπισμὸς» τοῦ ὑπαίθρου, τῆς εὐθυμίας, τῆς ἀγάπης, τῆς πειθαρχίας, τῆς τιμῆς, τῆς καλῆς πράξεως, τῆς ὑψηλοφροσύνης, τῆς οἰκονομίας, τῆς ἀγάπης πρὸς τὰ ζῷα, τῆς εὐγενείας, τῆς καθαριότητος, θὰ ὑποκατασταθῇ διὰ τοῦ σχολαστικοῦ «Προσκοπισμοῦ» τῶν μηδενικῶν καὶ τῶν ἀπουσιῶν. Καὶ τότε—φρεῦ—ὁ «Προσκοπισμὸς» θὰ δύσῃ διὰ νὰ μὴ ἀνατεῖλῃ πλέον εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀνατολήν.

ΠΕΡΙ ΓΛΩΣΣΗΣ

Εἰς τὸ φύλλον τῆς 4ης Ἀπριλίου τῆς «Ἀνατολῆος» καὶ εἰς ἰδιαιτέρον ἄρθρον κακίζετα ἡ γλῶσσα τῶν βιβλίων τοῦ Σώματος. Ἡ «νέα γενεὰ» διατρέχει κίνδυνον, φωνάζει ὁ ἀρθρογράφος. Τὰ παιδιὰ ἀπειλοῦνται ἀπὸ τὸ φάσμα τοῦ σχολαστικισμοῦ, τῆς καθαρευούσης. Τὸ Σῶμα τῶν προσκόπιον πλησιάζει νὰ γίνῃ πρὸν φουρὰ τῆς νέας ἑλληνικῆς γλώσσης, μὲ τὰς μετοχάς, τὰς αἰτιατικὰς καὶ γενικὰς ἀπολύτους, καὶ τὰ ἀπαρέμφατα! «Ἄντι νὰ ἀντιδράσῃτε κατὰ τῆς νοσηρᾶς ἐργασίας τοῦ θρανίου, τὴν ὑποβοηθεῖτε», φωνάζει ὁ καθηγηρὸς!

Μάλιστα, κύριε! Ἔχουμεν τὴν καθαρεύουσαν εἰς τὰ βιβλία τοῦ Σώματος, διὰ νὰ τὰ κάνωμεν εὐληπτά. Τὴν μεταχειρίζεσθε, διὰ νὰ μάθωμεν εἰς τὰ παιδιὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου των, τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποῖαν ἔχει ἀναγνωρίσει τὸ κράτος καὶ ἡ ἐπιστήμη, καὶ ὁ τόπος, καὶ κάθε γραμματισμένος ἄνθρωπος. Διὰ τί καὶ εἰς μεταχειρίζεσθε καθαρεύουσαν; Τὸ ἄρθρον σας αὐτό, διὰ τοῦ ὁποῖου μᾶς ἐπιτίθεσθε, δὲν εἶναι μήπως συντεταγμένον εἰς τὸ ἴδιον ὕψος μὲ τὰ βιβλία τοῦ Σώματος; διὰ τί δὲν κόβετε τὸ ν καὶ δὲν μεταβάλλετε τὴν κατάληξιν τῆς τρί-

Ἡ 4η Ὀμάς Ἀθηναίων εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ Λυκαβητοῦ μνημόσυνον τοῦ θειομήτρου Βασιλέως μας Γεωργίου Α΄.

της κλίσεως, εἰς ἢ τῆ πρώτης; Διὰ τί δὲν ἀναλύετε ὅλας τὰς μετοχάς; Διὰ τί κανεῖς δὲν θὰ σὰς κατελύθηεν. Διότι τὰ 99 οἱο τῶν ἀναγνωστῶν σας θὰ ἐδουλοῦντο νὰ ἐνοήσουν τί θέλετε καλὰ καλὰ νὰ εἰπῆτε. Καὶ ἂν ἐξαιρέσετε τοὺς ελαχίστους ἐκείνους ποὺ ὑποστηρίζουν τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποῖαν θέλετε νὰ εἰσαγάγητε, οἱ ἄλλοι θὰ ἔρριχναν τὸ φύλλον μαζοῦν μὲ ἀηδία.

Ἄν παρακολουθεῖτε τὴν ἐργασίαν εἰς τὰς διαφόρους Ὀμάδας, θὰ ἐβλέπατε ὅτι, ἐνῶ συνιστῶμεν εἰς τὰ παιδιὰ νὰ διαβάξουν διάφορα ζητήματα εἰς τὰ βιβλία τοῦ Σώματος, τὰ βάζομεν ἔπειτα νὰ μᾶς περιγράψωσιν ἐγγράφως, εἰς ἀπλὴν γλῶσσαν, τὴν ἐντύπωσιν ἐκ τῆς ἐκδρομῆς, τῆς ἀσκήσεώς των, ἢ νὰ μᾶς διηγήσωσιν εὐληπτά καὶ ἀπλὰ μίαν καλὴν των πράξιν. Νά, αὐτὸ εἶναι τὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον ἐχρηιάζετο διὰ τὴν νεολαίαν, ἐν ὅσῳ δὲν ἐπικρατεῖ ἡ μία ἢ ἡ ἄλλη, ἐν ὅσῳ ἀνθίσταται εἰς τὴν ἀπλὴν ἢ Ἐπιστήμη καὶ τὸ Κράτος, καὶ εἰς τὴν καθαρεύουσαν ἢ σύγχρονον φιλολογία. Χρειάζεται συνδυασμὸς τῆς καθαρᾶς ἑλληνικῆς μὲ τὴν ἀπλουστεράν. Νὰ μανθάνουν πρῶτα τὴν ἐπίσημον, τὴν σοβαρὰν γλῶσσαν τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἔπειτα ἄς προσηύσωσιν, ἄς ἐκλέξωσιν.

Διὰ νὰ κάμωμεν ὅμως αὐτὸ, πρῶτα πρέπει νὰ γνωρίζουν, νὰ μάθωσιν κατὰ βάθος τὴν ἀπλὴν, νὰ εἶναι δηλ. εἰς θέσιν νὰ κρίνουν.

Ναί! εἶπεν ὁ Βασιλεὺς μας, νὰ μὴ μεταχειροσώμεθα ἑλληνοποιῶν. Τὸ εἶπεν ἕως τῆς τοῦ στρατώτατος, οἱ ὅποιοι κατὰ πλειονοψηφίαν εἶνα ἐλάχιστα διαβασμένοι. Καὶ ἔπειτα διατί ζητεῖτε τὰ ἄκρα; Μήπως ἡ γλῶσσά μας, ἡ γλῶσσα τῶν βιβλίων τοῦ Σώματος, εἶναι ἐντελῶς καθαρευούσα; Μήπως ἤθελετε ἑλληνοποιῶν μέσα ἐκεῖ; Διατί νὰ μὴ μεταχειροσώμεθα μίαν γλῶσσαν ὡραίαν καὶ ἀριεπτον ἀφ' ἑνός, καὶ εὐληπτον ἀφ' ἑτέρου;

ΑΝΑΒΑΣΙΣ ΒΟΥΝΟΥ

Μὲ τὸν ὡραιότερον καιρὸν ἐξεκίνησαν οἱ πρόσκοποι ποῦ ἐπρόκειτο νὰ διαγωνισθοῦν διὰ τὴν ἀνάβασιν τοῦ βουνοῦ τὴν Κυριακὴν, 1 Μαγτίου. Κάθε ὁμῆς ἐξέλεξε 5 πρόσκοτους, τοὺς μεγαλύτερους καὶ ισχυρότερους, καὶ ἔτσι οἱ 5 αὐτοὶ ἀντιπρόσωποι ἐκάστης ὁμάδος ἀνεχώρησαν, μὲ σοῦστες, ἀπὸ τὸν Βοτανικὸν κήπον, εἰς τὰς 8 π. μ. Οἱ κριταὶ καὶ οἱ σταθμάρχαι εἶχαν ξεκινήσει, μὲ σοῦστες καὶ αὐτοί, μίαν ὄραν πρῶν. Καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κ. Σάββα Κέντρου, ἐφυγεν ἀπὸ τὸν Βοτανικὸν εἰς τὰς 8 ἑσπ. ἀλλὰ περὶ. Τὸ ἀγώνισμα συνίσταται εἰς τὸ ἔξῃς:

Ἀπὸ ὠρισμένον σημεῖον ἀναχωροῦσαι αἱ ὁμάδες ἀνά δέκα λεπτά τῆς ὥρας ἐκάστη, ἔπρεπε νὰ φθάσων εἰς τὸ τέρμα ἀκέραια, δηλ. καὶ οἱ 5 πρόσκοποι μαζί, μὲ ἀκμίας τὰς σωματικὰς δυνάμεις, καὶ λαμβάνουσαι τὴν ἐγγυτάτην κατεύθυνσιν. Ὅταν δὲ ἐφθάναν ἐπάνω, νὰ δώσωσιν οἱ πρόσκοποι περιγραφήν τῆς πορείας, διηγούμενοι τί εἶδον καθ' ὁδόν. Ὅμάς, ἥτις θὰ ἐφθάνει εἰς σχετικῶς μικρότερον χρόνον, μὲ ἀκεραία τὰς δυνάμεις καὶ μὲ περιγραφήν ἀποδεικνύουσα τὴν καλλίτερον παρατηρητικότητά, θὰ ἀνεκηρύσσεται νικήτρια.

Ἀφετηρία εἶχεν ὁρισθῆ ἡ Ἁγία Βαρβάρα, ὅπου θὰ ἐγίνετο καὶ ὁ πανηγυρισμὸς τῆς νίκης, καὶ ὅπου θὰ ἐπερίμενε τὸ λοιπὸν σῶμα. Τέρμα εἶχεν ὁρισθῆ τὸ ἕψωμα 368 τοῦ Κορυθαλλοῦ. Μεταξὺ τέρματος καὶ ἀφετηρίας εἶχον ὁρισθῆ σταθμοὶ διευθυνόμενοι ὑπὸ ἀρχηγῶν τῶν ὁμάδων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Π

Ἄλλ' ἢς ἀφήσωμεν νὰ ὁμιλήσῃ εἰς πρόσκοπος ὁμάδος διαγωνισθείσης.

«Ἦτον ἡ ὥρα 8 1)2 ὅταν ἐφθάσαμε μὲ τὴν σοῦστά μας στὴν Ἁγία Βαρβάρα. Κάθε Ὅμάς εἶχεν ἐνοικιάσει μιά σοῦστα γιὰ τοὺς 5 πρόσκοτους τῆς, οἱ ὅποιοι ἐπρόκειτο ν' ἀναβῶν τὸ βουνό.

Ἦντε—Ἦντε ἐφθάναν οἱ πρόσκοποι τῶν διαφόρων ὁμάδων, Ἀθηνῶν, καλῶς καὶ δυνάμει.

Ἡ 7η Ὅμας νικήτρια φθάνουσα εἰς τὸ τέρμα

δων τοῦ Πειραιῶς. Στὰς 9 παρὰ 10' εἰμεθα ὅλοι παρατεταγμένοι ἔξω ἀπὸ τὸν περίβολο τῆς Ἁγίας Βαρβάρας. Ὁ κ. Πανᾶς, ὁ ὅποιος εἶχε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Σταθμοῦ τῆς ἀφετηρίας, μᾶς ἔταξε κατὰ σειράν ἐκκινήσεως. Εἰς τὰς 9 ἀκριβῶς ἐξεκίνησεν ἡ πρώτη ὁμάς, καὶ κάθε 10' λεπτά τῆς ὥρας ξεκινούσεν ἀπὸ μία.

Ἀναχωρήσαμε καὶ ἡμεῖς. Στὴν ἀρχὴ ἐβαδίζαμε πολὺ γοηγορα. Ἐπειδὴ ὅμως καταλάβαιμε πὼς ἔτσι θὰ ἐκουραζόμεθα ταχύτατα, ἐκόψαμε τὸ βῆμα. Τὸ ἔδαφος ἀπ' τὴν ἁγία Βαρβάρα ἀνεβάνε λίγο, ἔπειτα κατέβαινε ἀπότομα. Μιά ρεμματιὰ μικρὴ εἰρήσκειτο στὸ δρόμο μας, τὴν περνοῦμε, ἀνεβαίνομε πρῶς τοὺς πρόποδας ἐνὸς λόφου ποῦ ἐσηκόνετο, γεμάτος πέτρα, στ' ἀριστερά μας, καὶ εὐρισκόμεθα ἐμπρὸς εἰς τὸν κ. Ἀρμεβαντινὸ, διευθυντὴ τοῦ πρώτου ἐνδιαμέσου σταθμοῦ. Μόλις τὸν εἶδαμε ἐπίρραμε δυο—τρεις βαθεῖας ἀναπνοῆς, ἐκάναμε ἀναπνευστικὰς κινήσεις, καὶ ἔπειτα ἐπλησιάσαμε γιὰ νὰ μᾶς ἐξετάσῃ τὸν σφυγμὸ.

Τέτοιοι ἐνδιάμεσοι σταθμοὶ ἦταν, καθὼς θὰ ἴδοιμε, τέσσαρες, μὲ σκοπὸ νὰ βαθμολογοῦν τὴν σωματικὴν κατάστασιν τῶν διαγωνιζομένων καὶ τὸν χρόνον ἀφίξεως καὶ ἀναχωρήσεως. Οἱ διευθυνταὶ τῶν ὑπέγραψαν τὸ φύλλον πορείας καθε ὁμάδος, τότε ἐφθασε καὶ πότε ἐφυγεν ἀπὸ τὸν σταθμὸ. Ἄν εὕρισκαν κανένα πρόσκοπο πλὴν κουρασμένο, εἶχαν δικαίωμα νὰ τὸν σταματήσωσιν ὡς ποῦ νὰ ξεκουρασθῇ.

Φεύγομε ἀπὸ τὸν πρώτον σταθμὸ. Προχωροῦμε. Ἡ ἀναπνοή μας εἶνε ταχεῖα, ὁ ἰδρῶς τρέ-

χει ποτάμι, ἀλλὰ δὲν ἀισθανόμεθα κούρασι. Ἀνεβαίνομε τώρα τὸ βουνό. Ἡ κορυφή, τὸ τέρμα, δὲν φαίνεται, ἀλλὰ προβάλλουν μπροστά της βράχοι ἀπειλητικοί, ἀπότομοι. Πῶς θὰ τοὺς ἀνεβοῦμε ; Σιλλογιζόμεθα.

Προχωροῦμε σὲ γυμνὸ ἔδαφος. Ἀρχίζομε νὰ σνειθίζομε. Ἡ ἀντοχή γίνεται ἡρεμωτέρα καὶ ὁ ἰδρῶς μᾶς βρέχει ὀλιγώτερο. Φθάνομε σὲ κάτω πεῦζα. Ἀπὸ πάνω μας σηκώνονται ἀπόκρημνοι οἱ βράχοι. Ἐδῶ εἶνε ὁ σταθμὸς τοῦ κ. Ζαλοκώστα. Ἄλλες ἄλλες εἰσιτιοῦς, νέα σφυγμολογίαι, θεωρήσεις, φύλλου πορείας, καὶ φεύγομε γιὰ τὰ βράχια. Εὐτυχῶς ἔβηκαμε μονοπάτι ποῦ περνοῦσεν ἀνάμεσα τῶν, μονοπάτι ὅμως δυσκολόβατο, κορρασιζό. Οἱ σύντροφοί μου βαδίζουν τακτικά, μὲ κανονικὸ βήμα, ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ἐγώ, μὲ τὸ φύλλο πορείας, βαδίζω τελευταῖος. Περνοῦμε τοὺς βράχους, καὶ βορραζόμεθα ἀντιμέτωποι τοῦ κ. Νεοφύτου, διευθυντοῦ τοῦ 4ου σταθμοῦ. Κάτι πεῦζα σκιάζουν τὸν σταθμάρχην καὶ τοὺς βοηθοὺς του. Ἐπανάληψις τῶν ἰδίων εἰσιτιοῦν, σφυγμολογίαι, θεωρήσεις φύλλου πορείας.

Στρέφω ἕνα λεπτὸ ὀπίσω. Πόσον κάτω εἶνε ἡ Ἀγία Βαρβάρα ! Τί πολὺ διάστημα διανύσαμε σὲ 15' λεπτά. Καὶ τί ωραία θεά ! Ὁ Λυκαβητός, ἡ Ἀκρόπολις προβάλλουν ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ ομίχλη καὶ τὴν σκόνη τῆς πόλεως. Στὸ βάθος ὁ Ὑμητιὸς, κάτω ὁ Σαρωνικὸς, ἡ Βουλιαγμένη, ἡ Γλυφάδα. Κάτι ἀσπρίζει στὸ Ἥλιο. Εἶνε τὸ Στάδιο μοιάζει μὲ τάφο μέσα σὲ πράσινα στεφάνια. Παρέκει εἶνε τὸ Ζάπτεϊον. Καὶ ἀριστερὰ τὸ δάσος τοῦ Γουδιῦ. Αὐτὰ τὰ ἐπῆρε τὰ μάτι μου σὰν νᾶτανε φωτογραφικὸς φακός. Μὰ καιρὸς δὲν ἦταν γιὰ ρεμβασμοὺς. Γρήγορα γλήγορα φεύγομε. Ἀρχίζει νὰ γίνεται ὀμαλώτερο τὸ βουνό. Τὰ βράχια ἔπαυσαν πειά. Τρέχομε στὸ γυμνὸ ἔδαφος. Δὲν ἀισθανόμεθα καθόλου κούρασιν. Εἶνε ἡ λεγομένη δευτέρα ἀνατοχή, ἡ ὁποία ἔρχεται ὅταν σνειθίσῃ κανεὶς τὸν δρόμο. Φθάνομε ἐμπρὸς σὲ νέου βράχους. Πρέπει πάλι ν' ἀνεβοῦμε ἀπότομα μὲ τὰ πρῶτα βήματα ἀισθανόμεθα ὅτι τὰ γόνατα ποιοῦν ὀλίγον, ὅτι ἡ ἀναπνοὴ πᾶνεται πάλι, ὅτι τὸ στήθος βαρύνει. Τί συμβαίνει ; Εἶνε ἡ κούρασις, ἡ ὁποία εἶχεν ἐξαφανισθῆ, ὅσῳ ἀνεβαίνομε κανονικά, καὶ τὴν ὁποίαν ἐπέτεινε τὸ τρέξιμο. Δὲν πειράζει. Ἡ κορυφή εἶνε σὲ δυὸ βήματα. Ἀκόμη ἄλλοι βράχοι, ὄχι ἀπότομοι αὐτῆν τὴν φερά, λίγα βᾶτοι καὶ θυμάρια, καὶ φθάνομε στὸ τέρμα. Ἐδῶ πρὶν νὰ παραδοθῶμε στοὺς ἱεροδικαστὰς — τέτοιαν ἐντύπωσιν μᾶς κᾶνουν οἱ κριταί, ὁ κ. Μίνδλερ καὶ ὁ κ. Μελάς, μὲ τὸ ἐπιτελεῖόν των, κ. Καρματζάν καὶ τὸν λατρὸν. Ἀπὸ αὐτοὺς ἐξα-

τάται ἡ ἐπιτυχία τῆς Ὀμάδος. Πρὶν νὰ μᾶς ἐξετάσουν καθήμεθα, σκουπιζόμεθα, κᾶνουμε πολὺς ἀναπνευστικὰς κινήσεις, καὶ τέλος παρουσιαζόμεθα.

Ἡ διαδικασία ἐδῶ εἶνε σοβαρωτέρα. Ἰατροὺς ἐξετάζει, ὁ κ. Μίνδλερ καὶ ὁ κ. Μελάς ἐρωτοῦν τί εἶδαμε, σημειοῦνουν βαθμοὺς σὲ ἕνα βιβλιόρακι, καθὼς καὶ τὸν χρόνον ποῦ ἐφθάσαμε ἐπάνω. Μᾶς συγχάρονται—καὶ ἡμεῖς δὲν ξυροῦμε γιὰτί — καὶ μᾶς ἀφένουν.

Τώρα μπορῶ νὰ ἀναπνεύσω μόνον ἐλευθέρω. Τὸ πανόραμα ὅμως μὲ κᾶνει νὰ ξεχάσω τὸν κορρασιζόμενον ἑαυτόν μου, καὶ κοιτάζω, κοιτάζω τὸ ἀφθαστὸ θέαμα. Πέρα ἡ Πελοπόννησος, κάτω ἡ Σαλαμίς μὲ τὰ γλυκὰ χρώματά της μοιάζει σὰν νύφη ποῦ λούζεται στὰ ἀρμονικὰ χρώματα μεταξοτοῦ ὕγρου. Δὲν ἦταν θάλασσα αὐτὴ ποῦ ἐβλέπαμε ἀπὸ τὸν ἰσθμὸ τῆς Κορίνθου ἕως τὴν Βουλιαγμένη, ἀπὸ τὴν Αἴγινα καὶ ἀπὸ τὰ Μεθᾶνα ἕως τὸ Φάληρον. Δὲν ἦταν ἀλμυρὸ νερό. Ἦταν στρώματα μεταξοτῆ καὶ ἀτλάζινα, μὲ τὴν θεσητὴ τους λάμψη. Ἦταν γαλάζιο ὄλοσησιν, χαλκῶδες κεντημένο μὲ χρυσὰ γράμματα. Δὲν ἦτον κρύο, φρικαστικὸ πέλαγος, ἦταν χλιαρὸ, γλυκὸ καὶ γλυκὸ ὕγρο. Ἦτο γαλανὴ ἀφάσθη, ἀνατριχαστικὰ μῦρα καὶ ἀρώματα τῆς Ἀνατολῆς.

Καὶ αἱ γοαμικαὶ τῶν θανόντων μου ἔδειχναν τοῦ φειδιοῦ τὰς κανονικὰς κινήσεις, καὶ τοῦ κύβλου τὰ τόξα, καὶ τοῦ τριγώνου τὰς κορυφὰς, καὶ τῆς ἀρμονίας ὅλα τὰ σχέδια.

Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μερῆ, πρὸς τὰς Θήβας τὴν Χαλκίδα, ἕνα πρᾶσινο πολυσύνθετο, ἀνοικτὸ ἢ σκοῦρο, ἀγνὸ ἢ ἀνακαταμένο μὲ ἄλλα χρώματα, ἐσχημάτιζε ἕνα ὄρατό πέλαγος μὲ κᾶματα, μὲ ρεύματα καὶ μὲ ἀφρούς. Ἦταν σὰν ἄλλος, ξεχωριστὸς κόσμος ποῦ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω ξεχώριζε ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ ἔσπεκε χωριστὰ, ἐγωϊστικά.

Ἐκλείσα τὰ μάτια γιὰ νὰ συλλογισθῶ τὴν κούρασί μου, μὰ δὲν μπόρεσα. Μοῦ εἶχε περᾶσει, τὴν εἶχα ξεχάσει. Κι' ἐνοιῶθα μέσα μου νέα ζωὴ, νέα δυνάμεις.

Ἴδου πῶς περιγράφει τὴν ἀνάβασιν ὁ προσκοπος. Ἴδου πῶς ἀντιλαμβάνεται τὰ συμβαινόντα καὶ πῶς τὰ μεταδίδει. Βλέπομε τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀγωνίσματος ἐν τῇ περιγραφῇ του. Τὴν κούρασιν τῶν πρώτων στιγμῶν. Τὴν παρατηρητικότητα. Τὴν πρόοδον τῆς πορείας. Τὴν ἀγωνίαν τῶν τελευταίων μέτρων. Τὴν ἀφίξιν, καὶ τέλος τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν προσξενεῖ εἰς τὴν προσκοπικὴν ψυχὴν του ἡ φύσις, καὶ τὴν σωματικὴν ἀνακούφισιν τὴν ὁποίαν τοῦ ἐπέφερον ἡ θεά.

Όταν ὅλα αἱ ὀμάδες ἔφθασαν εἰς τὸ τέρμα, ἐπανήλθον ὅλοι εἰς Ἁγίαν Βαρβάραν. Ἐκεῖ ὁ κ. Μίνδλερ, ὁ κ. Μελάς καὶ οἱ σταθιμάχοι συνήλθον καὶ ἀπεφάσισαν περὶ τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων. Οὕτω πρώτη ἐκρίθη ἡ 7η ποδηλατική, διανύσασα τὸ διάστημα εἰς 18' λεπτά — ἀφαιρέθέντος τοῦ χρόνου σφυγμομετρήσεως καὶ θεωρήσεως φύλλου πορείας εἰς τοὺς σταθμοὺς — καὶ ἔχουσα 2η βαθμὸς παρατηρητικότητος καὶ 96 σοματικῆς ἀντοχῆς, ἔλαβε δὲ τὸ ἐκ 300 δρ. α' βραβεῖον· δευτέρα ἡ 9η τῶν ἀνιχνευτῶν, με-

χρόνον διανύσεως 19 λεπτά, 29 βαθμοὺς παρατηρητικότητος καὶ 100 ἀντοχῆς, ἔλαβε δὲ ὡσαύτως 200 δρ. ὡς βραβεῖον.

Παραταχθέντος τοῦ σώματος μετὰ τὸ πρόγναιμα ἐγένετο ἡ ἀναζήρηξις τῶν νικητῶν, καὶ κατόπιν προσφωνήσεως τοῦ ἐφόρου τῶν ὀμάδων κ. Μίνδλερ καὶ κριτικῆς τοῦ κ. Κ. Μελά οἱ πρόσκοποι ἐκ καρδίας ἐξητωκραύγασαν ὑπὲρ τοῦ κ. Πάλλη, τοῦ εὐγενοῦς ἀγωνοθέτου.

Z.—

Διὰ τοὺς ΑΡΧΗΓΟΥΣ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΡΧΗΓΟΥ

Πολὺ, πολὺ κακὸν τὸ δημοσιευθὲν Διάταγμα περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ «Προσκοπισμοῦ» εἰς τὰ σχολεῖα. Εἶνε ἀληθές ὅτι μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶνε δυνατόν νὰ ἐπεκταθῇ ἡ ἠραία ἰδέα εἰς ὅλον τὸν Ἑλληνισμόν καὶ νὰ ριζοβολήσῃ ὁ τρόπος ὅμως οὗτος πρέπει νὰ συμφωνῇ πρὸς τὰς ὑγιεῖς καὶ ἰσχυρὰς βάσεις, αἵτινες ἐτέθησαν ὑπὸ τοῦ πρὸ πολλοῦ ἰδρυθέντος Σώματος τῶν Προσκόπων. Πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς λογικοὺς νόμους, οἱ ὅποιοι διείπτον μέχρι σήμερον τὸ σῶμα. Πρέπει νὰ σεβασθῇ τὴν γενεμένην ἐπὶ τόσα ἔτη ἐργασίαν, νὰ λάβῃ σπουδαίως ὑπ' ὄψιν ὅλα τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τὰ ὅποια ἔφερε προσκοπισμὸς 4 ἐτῶν.

Φαντάζομαι τὸν μαθητὴν — πρόσκοπον καὶ καταλαμβάνομαι ἀπὸ ἐκπληξίν διὰ τὴν ἐλαφρότητα, μετὰ τὴν ὁποίαν συνετάχθη ὁ περὶ σχολικῶν προσκόπων νόμος. Φαντάζομαι τὸν νέον, ὁ ὅποιος ἕως τώρα ἐθεώρει τὸν προσκοπισμὸν εὐχάριστον, τερπνὴν ἀσχολίαν, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐπεβάλλετο ποσῶς νὰ γίνῃ πρόσκοπος, ὑποχρεωμένον νὰ φρεσῇ τὴν στολήν, νὰ παρακολουθῇ τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς τὰ μαθήματα προσκοπισμοῦ, καὶ νὰ ἀπειλεῖται ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν μετ' ἀπόρησιν ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις, ἂν δὲν εἶνε ἐπιμελής καὶ σχολαστικὸς πρόσκοπος. Τὸν φαντάζομαι, τὸν πρόσκοπον ὁ ὅποιος ἤρχετο τραγοῦδῶν καὶ σφυρίζων εἰς τὴν

συγκέντρωσιν ἢ τὴν ἐκδρομὴν, νὰ τρέμῃ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ἀντικρούσεως τοῦ ἀρχηγοῦ — γυμναστοῦ ἢ καθηγητοῦ του — καὶ νὰ χάσῃ τὴν φυσικὴν του ζωηρότητα εἰς μόνην τὴν ἰδέαν κακῆς βαθιολογίας.

Μάθημα προσκοπισμοῦ! Ἄλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀντιβαίνει εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ θεσμοῦ! Ἔως τώρα ἡμεῖς προσεπαθοῦμεν νὰ δώσωμεν εἰς τὸν πρόσκοπον τὰς χρησίμους γνώσεις, τὰς ὑγιεῖς βάσεις πολίτου καλοῦ καὶ στρατιώτου τελείου, παίζοντες. Ἡ διδασκαλία ἐγένετο μέσα εἰς δύο παιγνίδια. Ἡ ἀσκήσις ἐγένετο μετὰ τὸ τραγοῦδι, καὶ τὸ γέλοιο διεδέχετο τὴν ἀσκήσιν. Ἔως τώρα ἡμεῖς ἐξητήσαμε νὰ τοῦ καταστήσωμεν τὸν προσκοπισμὸν προσφιλή καὶ νὰ νὰ τοῦ τὸν ἐμποτίσωμεν ἀκόπως, νὰ μὴ τὸν καταπονήσωμεν πνευματικῶς, νὰ τὸν ἀνακουφίσωμεν μᾶλλον ἀπὸ τὴν πνευματικὴν τοῦ σχολείου κόπωσιν. Ἡμεῖς ἕως τώρα ἐπεδιώξαμε νὰ γίνωμεν ἀδελφοὶ του, νὰ γίνωμεν σύμβουλοι καὶ ἐμπιστοὶ του, νὰ τὸν βοηθήσωμεν εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀνάπτυξιν του, νὰ τοῦ δείξωμεν ὅτι δὲν θέλομεν παρὰ τὸ καλὸν του. Ἔως τώρα προσεπαθήσαμε νὰ τοῦ μορφώσωμεν χαρακτῆρα, παρακολουθοῦντες αὐτὸν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του ζωὴν, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐγνωρίσαμεν καλῶς, προσπαθοῦντες νὰ διορθώσωμεν τὰ ἐλαττώματά του. Καὶ ὅλα αὐτὰ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτονον εἰς ἐλάχιστον χρόνον τὰ κατορθώσαμε.

Καὶ τώρα ὅλα αὐτὰ διὰ μᾶς πρόκειται

νά καταστραφοῦν. Τώρα θὰ ἔχη βαθμὸν εἰς τὸ σχολεῖον ὁ «Προσκοπισμὸς». Θὰ εἶνε ὑποχρεωτικὸς θὰ γίνῃ μάθημα. Καὶ μήπως δὲν μᾶς λέγει ἡ παιδαγωγικὴ ὅτι «πάν το ὑποχρεωτικὸν καὶ ἐξαναγκαστικὸν ἀπεχθές τοῖς παισὶ» ; Ἄφησε τὸ παιδί νὰ ἐννοήσῃ, νὰ μὴ σὲ φοβεῖται, κάμε το νὰ συμπαθήσῃ τὸ ἔργον μὲ παιδιὰς καὶ διασκεδαστικὰς συζητήσεις, μὴ τὸν ἐξαναγκάσῃς καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι μόνος του θὰ ἐπιθυμήσῃ νὰ γίνῃ καλὸς μαθητὴς, καλὸς πρόσκοπος. Μὴ τοῦ βάλῃς βαθμὸν, μὴ τὸν ἀπειλήσῃς μὲ ἀποβολὴν ἢ ἀπόρριψιν, καὶ θὰ τὸν φέρῃς ὠρισμένως πρὸς σὲ καὶ τὸν «Προσκοπισμὸν». Τώρα θὰ γίνῃ κοπιαστικὸς καὶ βαρετὸς ὁ σχολικὸς προσκοπισμὸς, διότι θὰ ὑποβληθῇ εἰς κανόνας καὶ περιορισμοὺς, διότι θὰ γίνῃ μάλιστα, διότι θὰ στεροθῇ ἀπὸ τὴν εὐχάριστον μορφήν του. Τὸ παιδί θὰ πρέπῃ ν' ἀκούῃ, μετὰ τὸ τέλος τῶν μαθημάτων, τὸν ἀρχηγὸν νὰ διδάσκῃ προσκοπικὰ ζητήματα καὶ δὲν θὰ τοῖμα νὰ κινήθῃ. Θὰ ἔχη πρὸ αὐτοῦ τὸν καθηγητὴν ἢ τὸν γυμναστήν του! Καὶ θὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὸ σπίτι τὸ βράδυ κατάκοπος, δύσθυμος. Τώρα δὲν θ' ἀγαπᾷ τὸν ἀρχηγὸν του, διότι ὁ Ἕλλην μαθητὴς δὲν ἔμαθε ν' ἀγαπᾷ τὸν διδάσκαλόν του. Εἶνε τὸ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα τοιοῦτο. Πῶς νὰ ψυχολογήσῃ ὁ ἀρχηγὸς τὸν πρόσκοπον, ἀφοῦ δὲν θὰ δύναται νὰ τὸν παρακολουθήσῃ εἰς τὴν οικογενειακὴν ζωὴν του; Νομίζετε ὅτι ὁ γυμναστής ἢ ὁ καθηγητὴς θὰ τρέχουσιν εἰς τὸ σπίτι νὰ ἐρωτοῦν πῶς σκέπτεται, τί λέγει, τί σχέσεις ἔχει ὁ πρόσκοπος—μαθητὴς ; Πῶς νὰ τὸν προσελκύσῃ, ἀφοῦ θὰ τοῦ προβάλλῃ τὴν μορφήν καθηγητοῦ ἢ γυμναστοῦ ; Πῶς θὰ κάμῃ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ ὁ πρόσκοπος, ἀφοῦ θὰ τὸν βαθμολογῇ αὐστηρῶς ; Πῶς θὰ δυνηθῇ ὁ ἀρχηγὸς νὰ μορφώσῃ χαρακτῆρα εἰς τοὺς προσκόπους του, ἀφοῦ δὲν θὰ τοὺς γνωρίζῃ κατὰ βάθος, δὲν θὰ τοὺς ἔχη προσελκύσῃ, δὲν θὰ τοὺς ἔχη γίνῃ ἐμπιστὸς των, σύμβουλος των ;

Παρέστητε ποτὲ εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς Σημαίας ; Ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ σχολεῖου συνήθως δὲν ἔρχεται οὔτε τὸ ἐν τρίτον. Θὰ γίνῃ ὑποχρεωτικὴ ἢ παρουσία εἰς τοὺς προσκόπους—μαθητὰς, θὰ μοῦ εἰπῆτε, διὰ πάντα τὰ μαθήματα καὶ τὰς ἐκδρομὰς. Θὰ ἀναγινώσκειται κατάλογος, καὶ οἱ ἀπουσιάσαντες θὰ τιμωροῦνται—συμφωνῶ. Φαντάζομαι μόνον τὸν ἀρχηγὸν φέροντα τὸν κατάλογον εἰς τὸν γυμνασιόρχον, ὁ ὁποῖος θὰ

τιμωρῇ τοὺς προσκόπους μαθητὰς του μὲ 15θήμερον ἀποβολὴν. Πῶς ν' ἀγαπήσῃ ὁ πρόσκοπος τοιοῦτον ἀρχηγόν ; Πῶς νὰ μὴ συνδέῃ τὸν «Προσκοπισμὸν» μὲ τὸ φῶσμα τοῦ ἀπειλητικοῦ γυμνασιόρχου, κρατοῦντος τὸν κατάλογον εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ τὴν διδασκαλικὴν ράβδον εἰς τὴν ἄλλην ;

Ἴδου ὅτι ὁ «Προσκοπισμὸς» ὄχι μόνον δὲν βλάπτει, ἀλλὰ καὶ ὠφελεῖ, ὄχι μόνον δὲν ἐκθῆται τὰ παιδιὰ εἰς τὴν κακοκαιρίαν καὶ δὲν τὰ ἀπειλεῖ μὲ χρονολογήματα καὶ ἀσθενείας—καθὼς διατείνονται μερικοὶ—ἀλλὰ καὶ τὰ κάμνει νὰ συνειθίζουσιν εἰς τὰς καιρικὰς μεταβολὰς, καὶ τὰ καθιστᾷ ρωμαλέα.

Τὸ ἀπέδειξεν ἡ ἐκδρομὴ τῆς Ὀμζδος τοῦ κ. Παρθικέα, τῆς 9ης τῶν Ἀνιχνευτῶν. Ἐφρουγαν τὸ μεσημέρι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, καὶ ἐστρατοπέδωσαν ἔξω ἀπὸ τὸ Μαροῦσι. Τὴν νύκτα ἔπιασε βροχὴ, ὄχι ραγδαία εὐτυχῶς. Τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ἔβρεχε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Οἱ πρόσκοποι οὐχ ἦττον ἔζησαν τὴν συνειθισμένην ζωὴν τοῦ στρατοπέδου. Τὸ βράδυ ὅμως ἡ βροχὴ καὶ ὁ ἄνεμος παρέσυραν τὰς σκηνάς. Ὁ ἀρχηγὸς ἔστειλεν κατεπειγόντως τὸν ὑπαρχηγὸν εἰς Ἀθήνας, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἰδιοκτητοῦ ἐπαύλεως κειμένης παρὰ τὸ στρατόπεδον, διὰ νὰ ζητήσῃ ἄδειαν διανυκτερεύσεως τῶν προσκόπων του ἐν αὐτῇ. Καὶ ὁ ἰδιοκτήτης—σημειωτέον ὅτι ὁ υἱὸς του ἦτο ἐκ τῶν παλαιότερων καὶ καλλιτέρων προσκόπων καὶ εἶνε ἐκ τῶν ἐνθουσιωτέρων ὑποστηρικτῶν τῆς ἰδέας—ἠρηθή νὰ δώσῃ ἄδειαν τοιαύτην ! Εὐτυχῶς ἡ εὐγένεια καὶ ἡ γενναιοψυχία τοῦ κ. Βεάκη ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς προσκόπους νὰ κοιμηθοῦν ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ὠραίας ἐν Ἀμαρουσίῳ οἰκίας του.

Τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα ἡ βροχὴ δὲν ἦτο πάλιν ἐπίμονος. Τὸ στρατόπεδον ἐγκατεστάθη εἰς τὸ κτῆμα τοῦ κ. Παπαλεξανδρῆ, ὑπὸ τὰ πεῦκα. Καὶ ἐκεῖ ἔμειναν οἱ πρόσκοποι, παίζοντες, γυμναζόμενοι, τραγουδοῦντες, ἕως τὴν ἑσπέραν τῆς Τρίτης, ὁπότε ἐπανήλθον εἰς Ἀθήνας μετὰ τῆς 8ης ὀμάδος ἢ ὁποῖα τοὺς εἶχεν ἐπισκεφθῆ

Οἱ πρόσκοποι ἐπέστρεψαν εἰς τὰς ἐστίας των ὑγιεῖς, εἴθιμοι, μὲ ὠραῖα χρώματα. Τετραήμερος διαμονὴ εἰς τὸ ὑπαιθρον ὄχι μόνον δὲν τοὺς ἔβλαψε, ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν προσοχὴν καὶ τὰς προφυλάξεις τοῦ ἀρχηγοῦ των τοὺς κατέστησεν ἰσχυροτέρους καὶ τοὺς ἔδωκεν ὡς σφραγίδα ὑγείας καὶ προσκοπισμοῦ τὸ ρόδινον χρῶμα τῶν παρειῶν των.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΜΕΛΑΣ ΑΕΤΟΣ

Ἀγέλη αἰγάγων εἶχεν ἔλκυσει τὴν προουχὴν τοῦ «Μέλανος Ἀετοῦ» (1). Οὗτος εἶχεν ἀφωπεύσει καὶ διηθύνετο πρὸς αὐτοὺς ἔρπων καὶ κρυπτικμένους ἐντὸς τῶν χόρτων, διότι οἱ αἰγάγοι ἐφαίνοντο ὅτι τὸν εἶχον ἀντιληφθῆ, καὶ ἐδείκνυνον σημεῖα ἀνησυχίας καὶ διαθέσεις φωνῆς.

Τότε παλαιὸν τέχνασμα ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ. Ἐτόλξε τὸν μανδύαν αὐτοῦ ἐπάνω εἰς τὸ τόξον του καὶ ἤρχισε νὰ τὸ κινή ὑπεράνω τῶν χόρτων. Εἶνα καὶ τοῦτο ἐκ τῶν τεχνασμάτων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐκ μικρῆς ἡλικίας διδάσκονται οἱ Ἐρυθρόδεμοι.

Οἱ αἰγάγοι τότε, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀρχίσαι νὰ φεύγωσι, ἐστάθησαν πρὸς στιγμὴν, προσήλωσαν τὸ βλέμμα των μὲ περιέργειαν, καὶ τίς οἶδε, ὡς τί ἐκλαμβάνοντες αὐτὸν, ἐστράφησαν πλησιάζοντες πρὸς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, μετὰ μεγάλης προφύλαξης, ἔκαμαν ὀλίγα βήματα, καὶ ἔστησαν παρατηρήντες τὰ περίξ, ὀσφραίνοντο τὸν ἄνεμον. Ὁ μέλας αἰετὸς ἐχαμήλωσε τὸ τόξον του, ἔσφραγ ἄπὸ τὴν φαρύγγαν του ἕν βέλος· τὸ ἔβησεν εἰς αὐτὸ, καὶ τανύσας τὴν χορδὴν τοῦ τόξου, ἐσκόπευσε τὸν πλησιέστερον τῶν αἰγάγων.

Λίπνης ὀλόκληρης ἡ ἀγέλη ἐσκιρτήσε καὶ ἐξηφανίσθη πανικόβλητος, καὶ αὐτοστιγμὴ ὁ ἵππος τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ ἐχραμέτισε καὶ ἔφυγε πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν τῶν αἰγάγων.

Ὁ νεαρὸς Ἴνδὸς ἀντὶ νὰ τρομάξῃ ὑποπεύθη ἀμέσως ὅτι ἐχθροὶ θὰ εὑρίσκοντο ἐκεῖ που πλησίον. Ἐξακαλουθῶν νὰ εἶναι ἐξηπλωμένος εἰς τὸ χόρτον, ἤγειρεν ὄλγον τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησεν: ὁ ἵππος του διηθύνετο ὀλοταχῶς πρὸς ὀμάδα ἱππέων, οἱ ὅποιοι δὲν εὑρίσκοντο πολὺ μακρὰν. Ἐντὸς ὀλίγου ὁ ἵππος του τοὺς εἶχε φθάσει καὶ οἱ ἱππεῖς, οἱ ὅποιοι ἐφαίνοντο νὰ ἦσαν Ἐρυθρόδεμοι, ἐστάθησαν καὶ παρετήρησαν μὲ περιέργειαν τὸ ἔσφον.

Καίτοι ἡ ἀπόστασις δὲν ἦτο μικρά, ὁ νεαρὸς Σιοῦ πολεμιστὴς ἀμέσως ἀνεγνώρισεν αὐτούς· ἦσαν Πῶονες ὀπλισμένοι, ἐχθροὶ τῆς φυλῆς του. Ἦσαν ἔτοιμοι πρὸς μάχην καὶ ὁ Μέλας Ἀετὸς δὲν ἀνέμνε χάριν ἀπὸ αὐτούς. Ἡ ἀπόλεια τοῦ ἵππου του καθίστα αὐτὸν ἀνίσχυον πρὸς μάχην. Μόνον εἶν ἐκρύπτετο ἤλπιζε νὰ σωθῆ.

Πράγματι ὁ Μέλας Ἀετὸς ἐξηφανίσθη εἰς τὸ πυκνὸν χόρτον καὶ ἐχαμήλωσε τὸ σῶμά του ὅσον ἠδύνατο περισσότερο πρὸς τὸ χῶμα. Ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν διακρίνῃ τις, πολὺ περισσότερο οἱ Πῶονες, οἱ ὅποιοι ἦσαν καὶ ἔφιπτοι.

Οἱ ἱππεῖς ἠρῶνθησαν καὶ ἐκίνησαν εἰς ἀ-

ναπειταμένην γραμμὴν. Οὗτοι δὲ ἐσχηματισμένοι, πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε κρυβῆ ὁ Μέλας Ἀετὸς—ἡ παρουσία τοῦ ἵππου ἔθετεν αὐτοὺς εἰς ὑποψίαν—ἐπροχώρουν βῆμα πρὸς βῆμα μὲ μεγάλην προφύλαξιν.

Ὅταν ἐφθασαν ὀλίγα μέτρα ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἐκρύπτετο ὁ Ἴνδός, ἐστάθησαν. Τότε ὁ Μέλας Ἀετὸς ἐνόμισεν, ὅτι τὸν εἶχον ἀνακαλύψει. Ἐκεῖτο ὡς νεαρὸς καὶ ἐκράτει τὴν ἀναπνοὴν του, φοβούμενος μήπως αὐτὴ τὸν προδώσῃ. Οἱ ἱππεῖς, οἱ πλησιέστεροι πρὸς αὐτὸν, συνουίλουν μὲ χαμηλὴν φωνὴν καὶ ὁ τρέμων Σιοῦ ἔτεινε τὰ ὦτά του νὰ ἀκούσῃ τί ἔλεγον. Πρώτην φωνὴν εὑρίσκειτο πλησίον ἐχθρῶν καὶ ἡ δοκιμασία ἦτο ἀρκεστῶς ἰσχυρά. Ἦπόρει πῶς δὲν τὸν εἶχον ἀκρίβη φανεύσει. Μήπως ἄρᾳ γε δὲν τὸν εἶχον ἀνακαλύψει ἀκρίβη;

Τέλος οἱ ἱππεῖς δὴλθον ὑπεράνω αὐτοῦ καὶ ἀπειμαρύνοντο. Μάλιστα εἰς ἐκ τῶν ἵππων ἐπάτησεν ὀλίγους σακτύλους μόνον μακρὰν τῆς κεφαλῆς του. Ἐπέμψεν ἀρκετὴ ὥρα μέχρις ὅτου ἀποφασίσῃ ἐπὶ τέλους νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν. Οἱ Πῶονες εἶχον ἀπεμεινυθῆ καὶ ὁ Μέλας Ἀετὸς εὐχαρίσκει τὸν Θεόν. Ἀνεσηκώθη καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται τί ἔργετι νὰ πράξῃ. Ἡ καρδία του ἀκρίβη ἔπαλλεν. Ἀδίκως ἐβασάνιζε τὸν νοῦν του, τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποφασίσῃ. Τὰ ταξείδιον πρὸς τὴν πατρίδα του ἦτο μακρὸν καὶ θὰ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ τὸ κάμῃ περὶ. Ἡ χώρα, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἔπρετε νὰ διέλθῃ, ἦτο ἡ προσφιλεῖς τῶν Πῶονες χώρα διὰ τὸ κινήγιον, καὶ ὁ κίνδυνος νὰ σπανητῶσι μὲ ὀμάδας κινήγιων ἦτο διαρκής. Τίποτε ὅμως δὲν θὰ ἐκέρδιζε μένον εἰς τὴν θέσιν ὅπου εὑρίσκετο. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἠγέρθη καὶ ἠκολούθησε τοὺς ἐχθροὺς ἱππεῖς.

Οἱ Πῶονες δὲν ἐφρόντιζον νὰ κρύπτον τὸν δρόμον των καὶ ὁ Μέλας Ἀετὸς ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀκολουθῆ ἄνευ δυσκολίας. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ καὶ νὰ ἐπιφειληθῆ τῆς πρώτης ἀκαιρίας νὰ ἀνακτήσῃ τὸν ἵππον του. Ἦτο λαμπρὸς ὁ πολεμικὸς του ἵππος καὶ τοῦ τὸν εἶχε χαρίσει ὁ πατὴρ του. Ὁ δὲ νεαρὸς πολεμιστὴς ἐφοβεῖται σκεπτόμενος τὸν ἐμπαιγιόν, τὸν ὁποῖον θὰ ὑψίστατο εἰς τὸ χάριόν του, ὅταν θὰ ἐπέστρεφε χωρὶς αὐτὸν καὶ θὰ ἐδικαιολογεῖτο, ὅτι τοῦ τὸν εἶχον ἀφαιρέσει οἱ Πῶονες. Θὰ προσέτιμα νὰ τὸν φανεύσουν εἰ ἐχθροὶ του μαλλον ἢ νὰ τὸν περιπαίξουν καὶ νὰ τὸν ἐλέγξουν οἱ φίλοι του. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ τοὺς Πῶονες μὲχρις ὅτου ἀνακτήσῃ τὸν ἵππον του.

Τὴν πρώτην νύκτα διήλθε εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου εὑρίσκειτο πάλιν ἐν τῇ ὁδῷ. Ὑπέφερεν ὑπερβολικὰ ἀπὸ τὴν δίψαν, διότι τὰ ὕδα ἐφύρισκοντο μακρὰν καὶ τὸ ὕδωρ ἐσπάγιζεν. Ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα ὁ Μέλας Ἀετὸς ἐφθασεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχον στρα-

τοπεδέυσει οί Πώονες. Εκεί εὐρίσκειτο μὲν μικρὰ λίμνη, καίτοι δὲ τὸ ὕδωρ ἦτο ἄλυτον, ὁμῶς μὲ μεγάλῃν χαρὰν καὶ εὐγνωμοσύνην ἔπιεν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἔσβυσε τὴν δίψαν του. Κατόπιν ἔθηκε τὴν χεῖρα εἰς τὴν στάζην, ἣ ὅποια εἶχε μείνει ἀπὸ τὴν πυρὰν τῶν Πώονες καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο ψυχρά. Ἄρα συνεπαίραναν, ὅτι εἶχον ἀναχωρήσει πρὸ πολλοῦ καὶ ὅτι θὰ εὐρίσκοντο ἤδη μακρὰν. Δὲν ἤλπιζε νὰ τοὺς προσφθάσῃ, ἀλλ' ἐπίστευεν ὅτι θὰ ἔστηνον κάτου μόνον στρατιάπεδον, ὅπου ἐπὶ τέλους θὰ τοὺς εὐρίσκον.

Πλὴν, ἔνορξεν τὴν ἐπιμένον ἡμέραν εἶδε τοὺς Πώονες νὰ ἐπιστρέφουν. Ἡ καρδιά του παρέλυσεν, ἐφαίνετο ὅτι ἡ τύχη τὸν κατεδίωκεν. Καὶ πάλιν ὁ ἀποτεθαρρηνμένος νεαρὸς πολεμιστὴς ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ ἄσυλον εἰς τὰ χορτά. Ἄα' ἐκεῖ εἶδε τοὺς Πώονες νὰ σφύρον πολλοὺς ἵππους μεθ' ἑαυτῶν καὶ συνεπέρανεν ὅτι θὰ εἶχον κάμει καμμίαν καλὴν τροχλοπῆν ἀπὸ τοὺς γείτονάς του. "Ὅταν ἐπληθίσαν, ὁ Μέλαις Ἄετος παρετήρησεν ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν ἵππων εἶχον δεμένην τὴν κάτω σιαγόνα μὲ σχοινία τῶν Σιοῦ. Ὑπέθεσε λοιπὸν ὅτι θὰ εἶχε γίνῃ καμμία συμπλοκή μετὰ αὐτῶν καὶ μικρᾶς ὁμάδος Σιοῦ καὶ ὅτι οἱ Πώονες θὰ ἦσαν οἱ νικηταί.

Τότε ὁ Μέλαις Ἄετος ἀπεφάσισε νὰ μεταβάλλῃ τὴν νίκην του εἰς ἥτταν. Οἱ πολεμισταὶ δεξιῶν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν δεξιὰ του, καὶ ὅτε δὲν ἐφαίνοντο πλέον, ὁ Σιοῦ ὄρμησεν ἐπὶ τὰ ἴχνη του. Ἐσκέπτετο νὰ τοὺς παρακολουθήσῃ μεχρὸ τῆς νικητερινῆς του κατασηνώσεως. Ἦτο τολμηρὰ ἐπιχείρησις, διότι αἴφνης ἠδύνατο κάποιος ἐξ αὐτῶν νὰ στραφῇ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ. Οἱ Πώονες ἦσαν ἠνθικασμένοι νὰ ταξιδεύουν βραδέως, διὰ νὰ συκράσῃν τοὺς ἀνευ ἀναβατῶν ἵππους, δι' αὐτὸ δὲ ὁ Μέλαις Ἄετος ἠδύνατο νὰ τοὺς παρακολουθῇ.

Ἄλλ' αἴφνης τρεῖς ἐκ τῶν ἀχμαλώτων ἵππων ἐστράφησαν καὶ ἐτράπησαν ὀπίσω πρὸς τὴν διεθύνσιν, τὴν ὅποιαν εἶχον ἀκολουθήσει. Ὁ εἰς ἀπέκλινεν, ἀλλ' οἱ ἄλλοι δύο ἔμειναν πλησίον ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον, διεθινόμενοι πρὸς τὸν ἐκκληκτον Σιοῦ. Τέσσαρες ἢ πέντε Πώονες ἐβλήθησαν εὐθὺς πρὸς καταδίωξίν των, ἀλλὰ οἱ δύο ἐστράφησαν πρὸς τὸν τρίτον ἵππον.

Ὁ Μέλαις Ἄετος ἀντελήφθη τί συνέβαινε καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ χάσῃ τὴν ἐνκαιρίαν. "Ὅτε πλέον τὰ φεύγοντα ζῶα εὐρίσκοντο πολὺ πλησίον του, ἐσῆκωσε καὶ ἐκινῆσεν τὸν μανδύαν του. Τὰ ζῶα πρὸς στιγμὴν ἀνεχαιτίσθησαν καὶ εἶτα πάλιν ὄρμησαν πρὸς τὰ ἔμπρός. Ἄλλ' αὐτὴ ἡ στιγμὴ ἦτο ἀρκετὴ διὰ τὸν δραστήριον νεαρὸν Σιοῦ. Ἦρπασε τὰ ἡνία τοῦ πλησιεστέρου ἵππου, ἐπήδησεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἀπῆλθε, πρὶν ἢ οἱ Πώονες ἀντιληφθῶσι καλῶς τί εἶχε συμβῆ. Τότε μόνον, πρὸς μεγάλην του χαρὰν, ὁ Μέλαις Ἄετος ἀνεγνώρισεν ὅτι ὁ δευτερος ἵππος ἦτο ὁ ἰδικός του. Τὸν ἐπλησίασε καὶ

τὸν συνέλαβε, κρατῶν αὐτὸν σφιγκτὰ ἀπὸ τὸ λωρίον τὸ ὅποιον ἐκρέματο ἀπὸ τὴν κάτω του σιαγόνα. ("Ἐπειτα τὸ τέλος)

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Τώρα ποῦ ἀνοίγεται γλυκὺς καὶ αἰθριὸς ὁ ὀλεγάλανος οὐρανὸς τῆς ἑλληνικῆς φύσεως ὡς σκορπισθῆ στοῦ ὑπαίθρου ἢ Προσκοπικῆ ζωῆ. Ἄς ζῆσῃ ἐκεῖ ὁ προσκοπισμὸς. Στὴν ἐξοχή, στὸν ἄερα τοῦ βουνοῦ, στοῦ δροσεροῦ τὸ πεῦκο, στὸν πράσινο τὸν κάμπο, στὴν ἡσυχίαν ἀκρογιαλιᾶ ποῦ τὴ θωπεύει ἀπὸ τὰ ἀπὸ τὰ γαλανὰ τὸ κῆμα. Στὴν ἀγκυλιὰ τοῦ βουνοῦ καὶ στοῦ δάσους τὴν βαθιὰ τὴν ποίησι. Στῆς ροιματιαῖς τῆς ὠμορφες, στῆς γραφικαῖς καὶ δροσεραῖς βουνοκορφαῖς, ποῦ τῆς στολίζει ὁ ἥλιος μὲ τὰ χρυσὰ τὰ χρώματα τῆς δύσεως καὶ τῆς ἀυγῆς. Στὰ πεῦκα, στὰ πλατάνια, στοὺς κυπαρισσῶνας, στοὺς ἐλαιοκλάμπους ποῦ τὰ κλαριά τῆς φύσεως σχηματίζουν ποιητικὰ συμπλέγματα καὶ δροσεραῖς σκιαῖς. Στὸ ὑπαίθρου, τὸ πρασινόχρωμο, ποῦ σκορπίζει χαρὰ καὶ ζωὴ καὶ εὐθυμία καὶ ὠραιότητα στὸν κάθε μελαγχολικὸ καὶ σκεπτικὸ. Στῆς ἐξοχῆς τὴν ὠμορφιὰ καὶ στοῦ βουνοῦ τὴ χάρι

Τώρα ποῦ ὁ ἥλιος βγαίνει πρωτὶ-πρωτὶ πρὸς ἀπὸ τῆς δαντελωταῖς βουνοκορφαῖς καὶ ποῦ σκορπάει τὴ λάμψιν του στὸν οὐρανὸν, τὸν γαλανὸ καὶ ἀνεφέλο, καὶ ποῦ στολίζει μὲ βαθυροδινὴ μορφή τὰ ἀνατολικὰ κομμάτια τοῦ ἀπείρου. Τώρα ποῦ οἱ κάμποι μοσχοβολοῦν καὶ λάμπουν ἀπὸ ὀλοσπράσινα φρυτὰ, ἀπὸ παλὺχρωμα, ἀνοιξιὰτικα λουλούδια, Τώρα ποῦ τ' ἀηδόνια ξυπνοῦν πρωτὶ-πρωτὶ καὶ ψιθυρίζουν χαϊδευτικὰ καὶ ὠμορφα τραγεῦδια στὴ ζωῆ. Τώρα, ποῦ τὰ κλαριά ἀνθίσανεν καὶ ἡ πασχαλιαῖς καὶ ἡ λεμονιαῖς γεμίζουσιν τὴν ἀτμόσφαιρα μ' ἀρώματα μεθυστικά. Τώρα ποῦ ὅλοι γαίνονται μὲ λεμονιάνθη τὴν εἰσοδο γλυκειᾶς εαρινῆς ζωῆς.

Ναί... Τώρα ποῦ γαληνεύει ἡ θάλασσα μαγευτικὴ καὶ ἡρεμῆ, ἀφίνει τὰ καρῆβια νὰ διασχίζουσιν ἡσυχὰ τὴ γαλανὴ τῆς ἔκτασι. Τώρα ποῦ ἡ ἀκρογιαλιᾶς χρυσαῖς καὶ μαγεμέναις ἀφίνουν νὰ ἐσπλάσσονται στῆς ἀμμουδιάς τὴ χάρι, οἱ λάραϊ τοῦ γαλοῦ.

Ἐδού. II.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

Όταν περιπατή κανείς εις τὸν δρόμον, κατ' ἀνάγκην, ἐπειδὴ ἔχει ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς, βλέπει διάφορα πράγματα, λαμβάνει διαφόρους ἐντυπώσεις, αἱ ὁποῖαι παρέρχονται σχεδὸν πρὶν ἢ ἀποτυπωθῶν αὐτὸς εἶναι ὁ τύπος τοῦ χαζοῦ περιπατητοῦ. Ὁ πρόσκοπος ὅμως δὲν πρέπει νὰ χαζεύῃ, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι χαζός. Ὁ πρόσκοπος πρέπει ἀνά εἰσέυρη νὰ βλέπῃ.

Καὶ πρώτιστον προτέρημα πρὸς τοῦτο εἶναι τὸ νὰ παρατηρῇ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα πράγματα, κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον ἀπρέπει νὰ παίξῃ τὸ μάτι. Α. γ. ὁ καθὲς δρόμος εἶναι πλήρης ἰχνῶν. Ἴχνος δὲ εἶναι κἀθε τι προσπίπτον εἰς τὰς αἰσθήσεις, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ μᾶς ὀδηγήτῃ ἀμέσως εἰς τὴν ἐξαγωγήν ἐνὸς συμπεράσματος π. γ. ὁ τύπος τῶν υποδημάτων, ἐν πυρεῖον, τρίχας ζώου κλπ. ὅλα αὐτὰ εἶναι ἰχνη. Ὁ πρόσκοπος παρατηρεῖ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα τοιαῦτα μικρὰ σημεῖα καὶ τὰ ἐνθυμεῖται. Κάθε ἰδιαίτερον γινώρισμα κινεῖ τὸ ενδιαφέρον του. Ἐὰν ἓνα σπίτι εἰς τὴν συνοικίαν του ἔχῃ γοσθικά παράθυρα, αὐτὸ εἶναι ἀσύνηθες καὶ πρέπει ὁ πρόσκοπος νὰ τὸ εἰσέυρη. Ἐπίσης ἓνα σπίτι τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει γωνίαν, ἀλλ' εἶναι στρογγυλόν.

Ποτὲ μὴ παραμελήτε νὰ κυττάζετε μὲ πίκης ὁδοὺς διασταυρουῦσθε. Ἔτσι ἀποκατὰ κανεὶς τελείαν γνῶσιν τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως καὶ δύ' αὐτὰ νὰ δώτῃ ἀκριβεῖς πληροφορίες. Ἐπίσης πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις τὰ κυριώτερα καταστήματα τῆς πόλεως του. Καλὴ ἀσκήσις διὰ τὴν παρατηρητικότητά εἶναι καὶ τὸ νὰ ἐνθυμῆται κανεὶς τὰς προθέκας τῶν μεγάλων καταστημάτων. Μὴ παραλείπετε νὰ κυττάζετε τὰς ἐπιγραφάς.

Ὁ πρόσκοπος βλέπει πᾶσι τοῖς ἀριθμοῦν τῆς ἀμάξης ποῦ πέρνει, ἀν' ἡχομένην ποτὲ τίποτε. Θὰ θυνηθῇ νὰ τὴν ἐκνεύρῃ ἀναστῆτων τὸν ἀμαξήλατον, ἀφοῦ γνωρίζει τὸν ἀριθμὸν τῆς ἀμάξης.

Ἀπὸ τὰ ἰχνη τῶν ποδῶν δύναται νὰ ἐννοήσῃ ἐὰν ὁ ἄνθρωπος, ὅστις τὰ ἀπετύπωσε, περιεπάτει ἢ ἐτρέχεν. Τὸ ἀνοιγμα τοῦ ἴμματος ποικίλλει ἀπὸ 65—85 ἑκατοστῶν, τὸ δὲ τοῦ τρέχοντος ἀπὸ 90—150 ἑκατοστῶν, ἐπίσης δὲ τὸ πρόσθιον ἄκρον τούτου εἶναι

βαθύτερον ἀποτυπωμένον καὶ εἶναι ὀλίγη σκίνη πεταχμένη ἔμπρός.

Ἄν κυττάζετε τοὺς ἄνθρώπους ποῦ περνῶν κοντὰ σας καὶ ἐρωτήσατε κατόπιν τι εἶναι, θὰ ἴδατε ὅτι μπορεῖ κανεὶς ἀπὸ μερικὰ χαρακτηριστικὰ γινώρισματὰ νὰ ἐννοήσῃ τὸ ἐπάγγελμα ἐνὸς ἀνθρώπου. Π. γ. μελαφὸς ἄνθρωπος μὲ λευκὸν μέτωπον δεικνύει ἐργάτην ὑπαίθρου. Σκληρὰ πάλαι με ρόζους δεικνύει ἐργάτην. Ἐὰν ὁ δεικτής καὶ ὁ μέσος δάκτυλος ἔχουσιν ὄνυχας κιτρίνους, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶναι καπνοπότης. Ἐὰν ὁ μέσος δάκτυλος τῆς δεξιᾶς χειρὸς φέρῃ μελανὰς κηλίδας, τότε ὠρισμένως ἔχετε ἐνωπίον σας ἄνθρωπον γραφείου κλπ.

Συνήθως τὰ υποδήματα δίδουσι τὸ καλλιτέρον γινώρισμα τῆς πραγματικῆς καταστάσεως ἐνὸς ἀνθρώπου. Κάποτε ὁ Μπάδεν-Πάουελ ἀνεκάλυψεν ὅτι μία νέα πολὺ κομψὴ ἦτο ὑπέρτερα, διότι ἐπρόσεξε τὰ υποδήματα τῆς. Εἶναι πολὺ διατηραστικὸν εἰς τὸ τρέξι νὰ προσέγῃ κανεὶς μόνον τὰ υποδήματα τῶν συνεπιβατῶν του, καὶ, ἀφοῦ ἐξαγάγῃ ἐκείθεν συμπεράσματα, ἀν' εἶναι νέοι ἢ γέροντες, πτωχοὶ ἢ πλούσιοι, παχεῖς ἢ ἰσχνοί, νὰ σηκῶνῃ τὸ βλέμμα διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἀν' δὲν ἠπατήθῃ. Πάντως ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐννοήσῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, διότι θὰ φανῆς ἀναιδέης. Ἐὰν δὲ τυχὸν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος θέλῃ νὰ κρύψῃ τίποτε, θὰ τὸ κάμῃ εὐθὺς ὡς ἐννοήσῃ ὅτι τὸν παρατηροῦν.

Ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου ἐνὸς ἀνθρώπου δεικνύει σχεδὸν πάντοτε τὴν ψυχικὴν του κατάστασιν, καὶ δασκόλως θὰ θυνηθῇ κανεὶς νὰ κρύψῃ τὴν λύπην του καὶ ὑπ' αὐτὸ τὸ βλέμμα τοῦ ἀμελοῦς παρατηρητοῦ.

Καλὸν εἶναι νὰ παρατηρῇ κανεὶς καὶ νὰ ἐνθυμῆται τὰ ὑψηλὰ κωδωνοστάσια, τὰ χωρογραφικὰ σημεῖα καὶ ἐν γένει τὰ ἐξέχοντα σημεῖα, ἀλλὰ μεθαιῶς δὲν πρέπει νὰ παραμελῶμεν τὰ γύρω μας συμβαίνοντα, διότι τότε γίνονμεν τὰς λεπτομερείας καὶ κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον ἄποισος πολυκυττάζει τὰ ἄστρα πέρνει στὸ λάκκο, ποῦ εἶναι μίφρος τὰ πόδια του.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

— **Διὰ τὴν γίνεταί τὸ δέρμα τῶν ὑποδημάτων μαλακό.**

Διὰ τὴν μαλακώσῃ τὸ δέρμα τῶν ὑποδημάτων μεταχειρισθῆτε σαταινόλαθο τὸ ὅποιον διατηρεῖ τὴν ελαστικότητά τινος δέρματος· καὶ ἐπὶ πλέον τὸ καθαριστὴ ἀδιείδωτον. Κατὰ τὴν κάματα μάλιστα τὴν μεταχειρισθῆτε τὸν τρόπον αὐτῶν διὰ τὴν ὑποδήματα, ὑποδήματα ἐκδρομῶν κυρίως. Ἄφ' οὗ τὰ ἀλείψετε μίαν φοράν, τὰ θέτετε διὰ τὴν στεγνώσασιν πλησίον εἰς τὴν φωτιάν. Ἐπειτα τὰ ἀλείψετε δευτέραν φοράν, καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως ὅτου τὴν μὴ ἀπορροεῖ πλέον τὸ δέρμα σαταινόλαθο. Ἢ εἶνε καλλίτερον τὴν κάματα τὸ ἴδιον καὶ διὰ τοῦτο πύτους (σόλιας.)

— **Διὰ τὴν ἀποφύγετε τὴν κακὴν μυρωδιὰν τοῦ φουρνέλλου.**

Ὅταν τὸ περιεχόμενον μὲς χύτρας ἢ μὲς κίτρινος βράζει καὶ ἔχειται, ρίψατε ἄμεινον ἄλλο ἐπάνω εἰς τὴν φωτιάν ἢ εἰς τὸ φουρνέλλο διὰ τὴν προλάβετε τὴν κακὴν ὀσμήν.

— **Πῶς γίνεταί καλὴ λειτουργία λάμπας πετρελαίου.**

Εἶνε καλὸν τὴν χαμηλὴν κινεῖς τὸ φῶς τῆς λάμπας χάριν οἰκονομίας· Ὅχι, καὶ ἰσοῦ διατί. Πρῶτον διότι δηλητηριάζεται ὁ ἀήρ τοῦ δωματίου ἢ τοῦ μέρους ὅπου εὐρίσκαται ἡ λάμπα, καὶ εἰς βαθμὸν ἐπικινδυνον. Καὶ πράγματι ἐπειδὴ ἡ καυσιὰ δὲν γίνεταί ολοσχερῆς, σχηματίζονται ἀέριχ ἐντὸς τοῦ γυαλιοῦ τῆς λάμπας, τὰ ὅποια ἀνέρχονται καὶ γεμίζουν τὸν χώρον ἀπὸ κακὴν ὀσμήν καὶ δηλητηριάζουν τὸν ἀέρα.

Δεύτερον δὲ διότι ἡ οἰκονομία εἶνε μηδισμῆ. Δύνασθε τὴν παροῦσιν ἂν ἀφήσῃτε συγχρόνως δύο ὅμοιαις λάμπαις τὴν καίον ἢ μία μὲν κατακαυμένη φουτῆλι καὶ ἡ ἄλλη μὲν φυσικὸ φῶς.

— **Μέσον πρὸς παραγωγήν καλῆς φλογός.**

Ὅταν ἡ λυχνία τοῦ πετρελαίου καίη μὲν κατ' ἀρχὰς διὰ καλῆς φλογός, εἶτα δὲ μετ' ὀλίγον ἢ φλόγῃ αὐτῆς σμικρύνεται, ἐνῶ καὶ ἡ θρυαλλίς εἶνε ἰκανῶς μεγάλη καὶ ἡ λυχνία πλήρης ἢ ἡμιπλήρης ἐλαίου, ρίψον ἐντὸς τῆς λυχνίας σου κοχλιάριον οἰνοπνεύματος κοινόν καὶ τάρραρον μετὰ τοῦ ἐν αὐτῷ πετρελαίου. Πάρρατα θέλει ἴσαι,

ἐὰν τὸ οἰνοπνεῦμα εἶνε καθαρὸν, ὅτι ἡ φλόγῃ γίνεταί αὐθιγὴ ζωηρὰ καὶ παραμένει τοιαύτη μέχρι τέλους. Τὸ οἰνοπνεῦμα ἀφίνας διαρκῶς εἰς τὸ δοχεῖον τῆς λυχνίας.

— **Μέσον πρὸς διάκρισιν τῶν προφάτων ὤων.**

Ὅπως διακρίνωμεν τὰ πρόσφατα ὠὰ ἀπὸ τῶν μὴ τοιούτων μεταχειρισθῆτε συνήθως τὸ γνωστόν μέσον τοῦ τὴν παροσιζόμενον αὐτὰ ἀπέναντι τοῦ φωτός· καὶ ἂν μὲν τὸ ὠὸν φαίνεται καθαρὸν καὶ διαφανές, ἀποδείξει ὅτι εἶνε νοπὸν τὴν ἀπάλιν δὲ τίσον εἶνε πικριώτερον, ὅσον φαίνεται σκοτεινότερον.

Ἐπὶ πρὸς καὶ ἄλλο μέσον οὐχ ἦτοιν ἀσφαλές· πρὸς διάκρισιν τῶν νοπῶν ὠων, ὅπου διακρίνεται ἐπὶ τῆς βιθμικίας ἐλαττώσεως τοῦ βάρους αὐτῶν κατ' ὅσον πικριώτερον. Ἡ ἐλαττώσις αὕτη προσέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ ὑγρὸν τοῦ ὠοῦ ἐξαιρέζεται κατὰ μικρὸν διὰ τῶν πόρων τοῦ καλύφους καὶ ἀντικαθίσταται δι' ἰσῆς ποσότητος ἀέρος εἰσαρχομένου διὰ τῶν αὐτῶν πόρων. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μέσον εἶνε τὸ ἐπόμενον.

Ἐντὸς ἀγγεῖου ἔχοντος ἰκανὸν βάθος διαλύομεν 150 γραμμάρια κοινῆς ἄλατος εἰς μίαν λίτραν ὕδατος συνήθους θερμοκρασίας. Εἰς τὴν διάλυσιν ταύτην ἐκ ἐμβάλλομεν τὸ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν τεχθὲν ὠόν, ὃ καὶ ἴσθηται αὐτὸ τὴν κατέλθῃ εἰς τὸν πυθμὸν τοῦ δοχείου. Τὸ τεχθὲν τὴν προτερταίαν δὲν κατέρχεται ἀκριβῶς μέχρι τοῦ πυθμῆνος, ἀλλὰ μένει μετῶρον ἐν τῷ ὑγρῷ εἰς τὰ κατώτερα στρώματα. Ἐὰν τὸ ὠόν εἶνε τριῶν ἡμερῶν, μένει εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα τοῦ δοχείου πάντοτε ὁμοίως ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὑγροῦ, ἦτοι ὅλον ἐν τῷ ὕδατι. Ἄν δὲ τὸ ὠόν ἔχει ἡλικίαν ἀνωτέρων τῶν τριῶν ἡμερῶν, μένει ἐπὶ πλέον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ταῖνον τὴν ἀνυψωθῆ τὸση μᾶλλον, ὅση πλείοτεραι ἡμέραι παρηλύον ἀφ' ὅτου ἐτέχθη.

Τὸ μέσον τοῦτο εἶνε ἀσφαλές καὶ εὐκόλον τὴν ἐκτελεσθῆ.

ΑΘΗΝΑΙ

Ἀπὸ παντοῦ, ἀπὸ ἅλας τὰς γωνίας τῆς Πολιτείας καὶ Νέας Ἑλλάδος, φθάνουν εἰδήσεις καὶ πληροφορίαι περὶ τῆς συντελουμένης προσκοπικῆς ἐργασίας. Εἴμεθα εὐτυχεῖς ὅτι κατορθώμεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ν' ἀναγράφωμεν τὰ συμβαίνοντα ἀνὰ τὰ διάφορα κέντρα τοῦ προσκοπισμοῦ, διότι οὕτω παρουσιάζομεν εἰκόνα ζωηρὰν τῆς ταχίσιας προόδου τοῦ θεσμοῦ. Παρακαλοῦμεν τὰς διαφόρους ἐπιτροπὰς καὶ τοὺς ἀπανταχοῦ ἀρχηγούς νὰ μᾶς ἀποστέλλωσι πληροφορίας καὶ περιγραφὰς τῶν ἐπιδείξεων καὶ ἐκδηρώων τῶν ὁμάδων αὐτῶν, τὰς ὁποίας θὰ δημοσιεύῃ προθύμως ὁ «Πρόσκοπος».

ΒΟΛΟΣ

Πληροφοροῦμεθα ἐκ Βόλου ὅτι αἱ ἐκεῖ ὁμάδες ἐργάζονται δραστηριώτατα. Οὕτω τὴν Μ. Παρασκευὴν οἱ πρόσκοποι ἐσχημάτισαν τιμητικὴν φρουρὰν εἰς τὸν Ἐπιτάφιον. Τὴν νύκτα δὲ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα παρήλασαν λαμπαδηφοροῦντες, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐφόρου τῶν κ. Οἰκονόμου καὶ τῶν ἀρχηγῶν τῶν κ. Λουίζου, Βόνα, Σούτη καὶ Τζάνα. Εἰς τὴν δημοσίαν, φωταγωγημένην, ἐγένετο ὑποδοχὴ τῶν Προσκόπων. Ὁ κόσμος ἐξηττοκραύγασε φρενητικῶς τοὺς νεωφωτιστοὺς, οἱ ὁποῖοι εἰς τόσον μικρὸν διάστημα ἐπέτελεσαν τόσας προόδους.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν παρελασάντων προσκόπων ἦτο ἡ μουσικὴ τοῦ Πτωχοκομείου, τὸ ὁποῖον κατήρτισε τῇ φροντίδι τοῦ κ. Οἰκονόμου ἰδίαν τελείαν ὁμάδα.

ΚΡΗΤΗ

Τὸ Σῶμα τῶν Προσκόπων Κρήτης, περὶ τοῦ ὁποίου τοσοῦτον ἐνδιαφέρον ἐπέδειξεν ὁ Γ. Διοικητῆς κ. Ροῦφος, προσκήρυσεν ἀγῶνας πανελληνίους διὰ τὴν 23 Ἀπριλίον, τελεσθησομένους εἰς μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως μας Γεωργίου. Οἱ ἀγῶνες

Ἡ 7η νικήτρια ἔλαβε τὸ Α΄ Βραβεῖον εἰς τὸ ἀγώνισμα Ἀναβάσεως Βουνοῦ

οὗτοι, διὰ τοὺς ὁποίους τυχετικῶς ἐργάζονται ἀρχηγοὶ καὶ πρόσκοποι, διὰ πρώτην φρορὰν τελούμενοι ἐν τῇ νήσῳ, θὰ ἀποδείξωσι πάσας προόδους ἑκαμὴν οἱ Κρητῆς πρόσκοποι.

Ὁ κ. Κ. Μελάς μεταβὰς διὰ τινος ἡμέρας εἰς Πάτρας, ἔκαμε διάλεξιν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ἑρμοῦ περὶ προσκοπισμοῦ. Κόσμος ὄπερρος συνέρρευσε, παρέστησαν αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ οἱ πρόσκοποι. Τὸν εὐφραδὴ ὁμιλητὴν, ἀναπτύξαντα τὸν σκοπὸν τοῦ Προσκοπισμοῦ καὶ τὰ καλὰ του ἀποτελέσματα, ἐχειροκρότησεν ὁ κόσμος ζωηρότατα.

Αἱ τέσσαρες ὁμάδες τῶν Πατρῶν, κατόπιν τῆς διαλέξεως, φαίνεται ὅτι θὰ διπλασιασθῶσι, τόσος εἶνε ὁ ἐνθουσιασμός τῶν Πατριῶν.

Τὴν Κυριακὴν θὰ γίνῃ ἡ διὰ τὴν 26ην Ἀπριλίου ὁρισθεῖσα ἐπίδειξις τῶν προσκόπων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἐν τῷ Σταδίῳ.

Αἱ ὁμάδες, ἀφοῦ παρελάσουν τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς εἰσίνης διὰ τοῦ Σταίθου, θὰ

διασκορπισθῶσιν ἐντὸς τοῦ Σταδίου, ὅπου ἐκίστη ὁμάς θὰ ἐπιδείξῃ ὄρισμένον εἶδος ἐκ τῆς ζωῆς καὶ τῶν γνώσεων τῶν Προσκόπων. ὅπως σκηνοπηγίαν, ἐγκατάστασιν τηλεφώνων καὶ τηλεγράφων, σήματα, πρώτας βοθηεῖας κλπ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπιδείξεως θὰ ἐπιδοθῶσιν ὑπὸ ἀντιπροσωπείας ἀρχηγῶν εἰς τὸν Βασιλέα—Γ. Ἀρχηγὸν τοῦ Σώματος—τὰ διακριτικὰ σημεῖα, ράβδος καὶ πῖλος. Μετὰ τὸ τέλος δὲ τῆς ἐπιδείξεως, ἂν ἡ Α. Μεγαλειότης μείνῃ εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ἐργασίας. Ὡς ἀπονείμῃ εἰς τὸ σῶμα τὴν σημαίαν του. Ἐπὶ τούτῳ θὰ ἔλθουν ἐκ πασῶν τῶν τοπικῶν Ἐπιτροπῶν τῆς Ἑλλάδος ἀντιπρόσωποι ἀνά μία ἐνωστικά, ἀποτελουμένη ἐκ προσκόπων τῶν διαφόρων ἐμάδων.

ΚΑΪΡΟΝ

Ἀληθῶς σπουδαῖος σταθμὸς ἐσημειώθη εἰς τὰ χρονικά τῶν Προσκόπων Καΐρου. Ὁ πόθος τῶν ζηλευτῶν Προσκόπων μας ἐξεπληρώθη διὰ τῆς ἐγκαταστάσεώς των εἰς μόνιμον λέσχην, τὰ ἐγκαίνια τῆς ὁποίας ἐτελέσθησαν τὴν παρελθούσαν Κυριακῇ.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν παρίστατο ὁμάς Γάλλων καὶ Ἰταλῶν προσκόπων, τῶν Ἀγγλῶν ἀντιπροσωπευθέντων διὰ τῶν ἀρχηγῶν αὐτῶν.

Ἐπίσης ἡ Α. Ε. ὁ κ. Ξυδάκης διπλωματικὸς πράκτωρ τῆς Ἑλλάδος, ἡ Α. Ε. ὁ κ. Βερενίκης γεν. πρόξενος, ὁ πρόεδρος τῆς Κ. Ε. Αἰγύπτου κ. Α. Μπενάκης ἐπὶ τοῦτο ἔλθόν ἐξ Ἀλεξανδρείας μετὰ τοῦ Ἀγγλοσυνταγματάρχου τοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς κ. Cronshaw παρίσταντο εἰς τὴν συγκινητικὴν ἐκείνην ἑορτὴν.

Μετὰ τὸν ἀγιασμὸν ἐξ ὀνόματος τῆς Π. Ε. Κ. ὁ κ. Μαῦρος ἐξεφώνησε λόγον ἐξάρας ἐν γένει τὸν θεσμὸν τοῦ Προσκοπισμοῦ. Τελευτῶν εἶπεν ὅτι οἱ Πρόσκοποι ἐντὸς ὀλίγου συναντῶντες τοὺς γενναίους μαχητὰς Μπιζανίου, Κιλκίς, Δοϊράνης καὶ Τζουμαγιάς θὰ εἶνε ἱκανοὶ ὑπερηφάνως νὰ λέγωσιν αὐτοῖς «Ἄμες γε δ' ἐσόμεθα πολλῷ κάρρονες».

Τούτον διεδέχθησαν κατὰ σειρὰν ὁ κ. Βερενίκης καὶ ἡ Α. Σ. ὁ ἀρχιμανδρῆτης κ. Εὐαγγελίδης τονίσαντες ἐν γένει τὴν σημερινὴν κατάστασιν εἰς ἣν τὸ Ἔθνος εὐρίσκειται ὑπενθυμίσαντες συγχρόνως εἰς τοὺς Προσκόπους μας ὅτι ὀφείλουσι νὰ ἐργάζονται σοβαρῶς ἵνα φρανοῦν ἀντάξει τῶν προσδοκίων τῆς αὐξανομένης πατρίδος μας ἥτις πολλὰ ἐλπίζει ἀπὸ αὐτοῦς.

Κατόπιν προσεφέρθη καμπανίτης μεθ' ἧς ἐγένετο ἐπιθεώρησις αὐτῶν λιξάσις οὕτω τῆς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν συγκινητικῆς ταύτης ἑορτῆς.

Ἡ Θῆ ἔλαβε Β' Βραβεῖον εἰς τὸ ἀγώνισμα Βοινοῦ

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΓΩΝΙΣΜΑ ἀναβάσεως βουνού, ἡ ὁποῖον ἔλαβε χώραν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τὸν Σκαρραμαγιάν, ἐπρόξενθησαν ἀγαθὴν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀθλητικὰς κύκλους. Πρώτην φορά, ὀργανωμένως, ἀγωνισμα τοσούτο πρωτότυπον προσεκηρύχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ καὶ πρώτην φοράν αἱ προσκοπικαὶ Ὀμάδες ἀνέπτυξαν μεαῦν τὴν ἀμιλλαν, ἢ ὅποια μᾶς παρέσχε τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀγωνίσματος. Πρέπει νὰ τονισθῇ, ὅτι ὅλαι αἱ Ὀμάδες ἐπέδειξαν ἀξιοθαύμαστον ἀντοχήν. Καὶ τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν ἀθλητικὴν καὶ τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν, τὴν ὁποῖαν περνᾷ ὁ προσκοπικὸς κόσμος.

ΤΟ ΣΩΜΑ τῶν Προσκόπων θὰ εὐγνωμονῇ, καὶ πρέπει νὰ εὐγνωμονῇ, τὸν εὐγενῆ ἄρογονῆ καὶ Ἀλέξ. Πάλλην, ὁ ὁποῖος προσκήρυξε τὸ ἀγωνισμα τῆς ἀναβάσεως βουνού. Διότι ἡ τέλεσις τοῦ ἀγωνίσματος ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ γνωσθῇ μετὰ πόσης μεθοδικότητος ἐργάζονται οἱ πρόσκοποι καὶ ποῖα διαφορὰ ὑπάρχει μεαῦν τῶν μαθητῶν προσκόπων καὶ τῶν ἄλλων παιδιῶν τῶν σχολείων καὶ τῶν ἀγυιῶν.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων συνεικρότησε δύο προσκοπικὰς Ὀμάδας ἀπὸ παιδιὰ τοῦ ἱδρωτός καὶ τῆς ἐργασίας. Αἱ ὀμάδες προχωροῦν ἀλματωδῶς εἰς τὸν καταρτισμὸν τῶν καὶ εἶναι ἀξιοὶ συγχαρητηρίων οἱ ἀποτελοῦντες τὸ Συμβούλιον τοῦ Συλλόγου διὰ τὴν εὐγενῆ τῶν προθυμίαν ὅπως ἀπεδειχθῶσι τὰς προτάσεις τοῦ Σώματος τῶν Προσκόπων περὶ καταρτισμῶν προσκοπικῶν Ὀμάδων. Ἀύριον, μεθαύριον, μετὰ ἕνα, δύο, τρεῖς μῆνας, τὰ παιδιὰ αὐτὰ, οἱ φιλότιμοι Ἐμποροῦπαλλήλοι, θὰ ἀγαπήσουσιν τὴν ζωὴν τοῦ ὑπαίθρου καὶ θὰ χρησιμοποιοῦν πρακτικώτερα, σκοπιμώτερα, ὑγιεινότερα τὴν Κυριακὴν τῶν ἀρχιῶν.

ΙΔΟΥ ΚΑΙ ἄλλαι Προσκοπικαὶ Ὀμάδες, ἢ τῆς Σεβαστοπούλειου Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς, ἢ τοῦ Ὀμηρείου Λυκείου, ἢ ὀ-

μάς τοῦ Παρνασσού. Ἡ ὀμάς τοῦ Λυκείου Μεταξᾶ, Ἡ ὀμάς τοῦ Ἀμαρουσίου καὶ τῆς Κηφισσίας. Ὅλαι κατηρτίσθησαν καὶ ἤρχισαν ἐργαζόμεναι μὲ πολλὴ ἐδιαφέρον καὶ μὲ ἐπικινετὸν ἐνθουσιασμόν.

ΥΠΟ ΤΗΝ ἄμεσον ἐπίβλεψιν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπείας κ. Κ. Μελά καὶ τοῦ Ἐφόρου τῶν Ὀμάδων Ἀθηνῶν κ. Μ. Μίνδλερ ἤρχισαν ἀπο τινος χρόνου συντελουμένη ἐν τῷ Σώματι μετὰ τάξεως καὶ πειθαρχίας στρατιωτικῆς ἢ ἀτομικῆ καὶ ἀκαλοῦθως ἢ καθ' ὀμάδας ἐκπαίδευσίς τῶν Προσκόπων. Ὁ τρόπος τῆς Ἐκπαίδευσως εἶναι ὁμοῖος καθ' ὅλα μὲ τὸν ἐν τῷ στρατῷ ἐφαρμοζόμενον. Οἱ πρόσκοποι ἀρχίζουσι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ προσλαμβάνωσι παράστημα στρατιωτικὸν καὶ αἱ ὀμάδες νὰ παρατάσσονται καὶ νὰ ἐκπαιδεύονται ὅπως αἱ διμοιρίαι τῶν λόγων. Πόσον ὠφέλιμος καὶ πόσον διδακτικὴ εἶναι ἡ ἐργασία αὐτὴ, θὰ καταδειχθῇ βραδύτερον ὅταν οἱ πρόσκοποι μᾶς παραδοθῶσι εἰς τὴν Πατριδα στρατιώται ἀρτίοι: ὑπὸ πάσης τῆς ἐπιφύσεως καὶ πολίται εὐγενεῖς, καὶ φιλόνομοι, καὶ πειθαρχικοί.

ΘΕΛΕΤΕ νὰ μάθετε πῶς θὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὰ Σχολεῖα τὸ Σουλτανικὸν μανηφέστον τοῦ κ. Τσιριμώκου περὶ ἐπεκτάσεως τοῦ προσκοπισμοῦ; Θυμησάσθε μίαν πιστοτάτην περιγραφήν αὐτοῦ μάρτυρος, παρακολουθήσαντες τὸ πρῶτον ἀνεπίσημον περὶ προσκοπισμοῦ μᾶθημα Γυμνασιάρχου τινός. Ὁ κ. Γυμνασιάρχης ἐκτύπησε τὴν διδασκαλικὴν ράβδον εἰς τὸ σχολικὸν θρανίον καὶ μὲ τὸ ἐπισημανεὲς ἕφος πού διδάσκει τὰ ἑλληνικά του, διεκήρυξε: «Λοιπὸν ὁ Προσκοπισμὸς εἰσάγεται εἰς τὰ σχολεῖα. Οἱ μαθηταὶ τῆς πρώτης τάξεως θὰ γίνεσθε δοκιμοὶ πρόσκοποι. Τῆς β' τάξεως θὰ γίνεσθε πρόσκοποι β' τάξεως. Τῆς γ' τάξεως θὰ γίνεσθε α' τάξεως καὶ τῆς δ' τάξεως θὰ γίνεσθε ὑπενωματάρχοι. Ἐνωματάρχοι, ἀνθυπαρχχοὶ, ὑπαρχχοὶ καὶ Ἀρχχοὶ». . . Καίρε. Ὀμοῖοι!

Ποῦ εἶνε ὁ εὐτυχῆς Ἀγγλος στρατηγὸς Baden Πάουελ, ὁ πρῶτος πρόσκοπος, διὰ νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ ἐντροπήν;

ΔΥΟ ΠΟΛΥ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΜΑΤΑΙΩΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ κ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Καθ' ἣν στιγμήν ἐκτυποῦται τὰ παρὸν φύλλον αἱ ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες ἀναγγέλλουσι μετ' ἐπαίνων τὴν δημοσίευσιν Β. Δ. περὶ ἀναστολῆς τοῦ μέτρου τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ «Προσκοπισμοῦ» εἰς τὰ σχολεῖα. Τὸ γεγονός καθ' ὅλα εἶνε εὐχάριστον ἐπιστέφει τὸν ἀγῶνα τῶν ὑπὲρ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ ἀληθοῦς «Προσκοπισμοῦ» ἐργασθέντων καὶ ἀποτελεῖ ἀναμφιβόλως ἀναγνώρισιν ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας τοῦ ἔργου τοῦ ἀληθοῦς «Προσκοπισμοῦ», πράγμα τὸ ὁποῖον θέτει εἰς δευτέραν μοῖραν τὰς ἐνεργείας τῶν προσπαθησάντων διὰ τοῦ πολυκρότου τεχνάσματος τῆς δῆθεν ἐπεκτάσεως τοῦ «Προσκοπισμοῦ» εἰς τὰ σχολεῖα, νὰ καταπνίξωσι τὴν λαμπρὰν ἰδέαν τὴν ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν ἐξυγιάνσιν τῆς ἐλληνικῆς νεολαίας.

Ὁ «Προσκοπισμὸς», ἀγωνισθεὶς σθεναρῶς κατὰ τοῦ ἀστόχου σχεδίου χαιρετίζει εὐφροσύνως τὴν λαμπρὰν νίκην τοῦ «Προσκοπισμοῦ» καὶ ἐκφράζει ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης τὴν θερμὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Σώματος πρὸς πάντας τοὺς ἐργασθέντας διὰ νὰ ἀποτραπῇ τὸ καταχθόνιον σχέδιον τῶν ἀπ' ἀρχῆς κηρυχθέντων κατὰ τοῦ «Προσκοπισμοῦ». Ἰδιαιτέρως εὐχαριστίαι ὀφείλονται εἰς τὸν κ. ὑπουργὸν τῆς Παιδείας, τὸν ρηξικέλευθον κ. Βοζίκην, ὅστις ἀνεγνώρισεν ὅτι μία

λαμπρὰ καὶ εὐγενὴς ἰδέα ὅπως ὁ «Προσκοπισμὸς» πρέπει νὰ ζήσῃ ἐπὶ τέλους καὶ νὰ ἐνθαρρυνθῇ Π

Ὁ κ. Ἐλ. Βενιζέλος ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐξ Ἑλλάδος ἐδώρησεν εἰς τὸ Σῶμα τῶν «Προσκόπων» ποσὸν 10,000 δραχμῶν ὅπως δι' αὐτοῦ ἐνθαρρυνθῇ ἡ ἐξάπλωσις τῆς εὐγενοῦς καὶ ἐθνικῆς ἰδέας.

ΕΥΦΥΗΣ ΣΥΣΚΕΥΗ

Ἰάπων τις, ἐφεῦρε εὐφυῆ συσκευήν καὶ ἀπλουστάτην διὰ νὰ διακόπη τις τὸν ῥήτορα ὅστις καταχράται τῆς ὑπομονῆς τῶν βουλευτῶν. Ὁ ῥήτωρ ἴσταται εἰς τρόπον ὥστε νὰ εὐρίσκειται ἐπὶ μέρους τοῦ ἐδάφους ἰδιαιτέρως παρεσκευασμένοι καὶ ἐφοδιασμένοι διὰ στρογγύλων ὅπως εἰς τὰς καταπακτὰς τῶν θεάτρων. Τὸ γραφεῖον ἐκάστου βουλευτοῦ ἐνοῦται μετὰ τοῦ μηχανισμοῦ διὰ σωλήνος, ἕκαστος δὲ βουλευτῆς εἶνε ἐφοδιασμένος διὰ μολυβδίνης σφαίρας ἢ ἐξ ἄλλου βαρέως μετάλλου κατασκευασμένης ἀρκετὰ μικρᾶς διὰ νὰ δύναται νὰ διέσχεται εὐκόλως διὰ τοῦ σωλήνος. Ὄταν εἰς βουλευτῆς δὲν συμφωνεῖ μὲ τὰς ἐκφρασεῖσας γνώμας τοῦ ῥήτορος, ἀφίηθαι νὰ πέσῃ ἡ σφαῖρα ἐντὸς τοῦ πλησίον αὐτοῦ εὐρισκομένου σωλήνος. Ὄταν αὐταὶ αἱ σφαῖραι εἶνε ἀρκεταὶ ὥστε ν' ἀντιπροσωπεύουν τὴν πλειονοψηφίαν τῶν βουλευτῶν, τὸ βάρος των συνειγμένου θέτει εἰς κίνησιν σύστην τῆς καταπακτῆς καὶ ὁ ῥήτωρ πίπτει ἐπὶ στρώματος τοποθετημένου κάτωθεν τῆς καταπακτῆς, ἣτις κλείει ἄνωθεν αὐτοῦ.

Τοιοῦτοτρόπως δὲ νδύναται νὰ διαμαρτυρηθῇ.

ΣΤΗΛΗ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ 5^{ης} ΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔ. ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Τὸ πρῶτ' τῆς περασμένης Κυριακῆς—πρῶτ' καθ'αυτὸ ἀνοιξιάτικο—17 κορίτσια ἦσαν μαζεμιμένα ἀπέξω ἀπὸ τὸ σχολεῖο τῆς ὁδοῦ Σολομοῦ. Εἶνε τὰ κορίτσια τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου, μικρὲς δηλαδὴ ἐργάτριες ποῦ ἀποτελοῦν τὴν ἑνὴν Ὀμάδα τῶν Ἑλληνίδων Προσκόπων.

Βαλμένα στῆ γραμμῇ, μ' ἓνα πακετάκι τὸ καθένα στὸ χέριμὲ τὸ φαί του, ξεκινούνε στῆς 11. ποῦ ἔχουν τελειώσει τὸ μάθημά τους, μὲ πρόγραμμα νὰ πᾶνε στὸν Πύργο τῆς Ἀμαλίας.

Τὰ συνοδεύει ἡ Ἐφορος τῶν Ὀμάδων Κα Ἄννα Θεοδωροπούλου ποῦ ἔχει διοργανώσει αὐτὴ τὴν ἐκδρομῇ, καὶ δύο ἀκόμη πρόσκοποι τῆς Προτύπου Ὀμάδος.

Μ' ὅλο ποῦ περπατοῦνε βιαστικά, ὅμως προσπατεῖνε κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὴ χαρὰ ποῦ εἶνε ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά τους. Χαρὰ πῶς ἔφτασε ἐπὶ τέλους ἡ Κυριακὴ ἐκεῖνη—ποῦ ἀπὸ πολλὰς μέρες θὰ βλέπανε καὶ σ' ὄνειρό τους ἀκόμη—ποῦ μαζεμιμένα ἔλα μαζὺ θὰ ξεχνούσανε στὴν ἀπόλαυσι τῆς ἐκδρομῆς, τὸ σκόψιμο στῆ βελόνα ὅλης τῆς ἐδομάδος.

Μὲ τὸ βᾶδισμα τους τὸ γρήγορο δὲν χρειάστηκαν πολὺ νὰ φτάσουν στὴν Ὀμόνοια, ποῦ βρίσκουν τὸ τραμ εὐθὺς καὶ τῆς πάει ὡς τὴν Ἀλυσίδα. Ἐκεῖ κατεβαίνουν ξαναμπαίνουν στῆ γραμμῇ—ὄχι τόσο τακτικά τώρα—καὶ προχωροῦνε γιὰ τὸν Πύργο.

Περνοῦνε ἀπὸ μέρη τόσο ἔμμορφα, τόσο γραφικά, ποῦ ἡ ἔμμορφιά τους τὰ κάνει νὰ μὴ θυμηθοῦν κείνο, ποῦ σ' ἄλλες μέρες ποτὲ δὲν θὰ ξεχνούσαν. Ἠὼς ἔχει φτάσει πιά μεσημέρι; Κάπου κάπου ἀπαντοῦνε μικρὰ ρυακάκια ποῦ τὰ πηδοῦνε σὰν κατσίκια.

Καὶ τώρα πιά φτάσανε στὸν Πύργο. Δὲν κάθονται καθόλου παρὰ φροντίζουν εὐθὺς γιὰ νερό. Καὶ σὰν γεμίσανε ἀπὸ καὶ κοντὰ μιὰ σταμνίτσα, προχωροῦνε πάρα πέρα γιὰ νὰ βροῦνε μέρος κατάλληλο γιὰ ξεκούρασμα καὶ γιὰ φαί. Τὸ μέρος δὲν ἄργησε νὰ βρεθῇ. Μέτα σὲ πεῦκα ποῦ τοῦ τὸ πράσινό τους ὁ ἀνοιξιάτικος ἥλιος τὸ κάνει ἀκόμη γλυκύτερο, ξεπλώθηκαν καὶ ὀρχες μονομιᾶς ξετόλιξαν ἀνυπόμονα τὴς σά-

κες τους. Μὰ καὶ μὲ ὅλη τὴ μεγάλη πείνα ποῦ εἶχανε, ἦτανε τόση ἡ γύρω ἔμμορφιά ποῦ κάπου κάπου τοὺς ἔκλεβε ἓνα βλέμμα. Ἐμμορφιά τέτια ποῦ μόνο δυνατὸ πινέλο μπόροῦσε νὰ τὴν κρατήσῃ.

Σὰν ἐράγαν ἡ Κυρία Θεοδωροπούλου τοὺς ἐξήγησε τὸν νόμο τῶν Προσκόπων καὶ τῆς ἐξήτασε σ' ὅσα εἶχαν μάθει. Τὴν ἀκούσανε ὅλες πολὺ προσεκτικά, κι' ἀπὸ τῆς ἐπεμβάσεις ποῦ τῆς εἶδαν φάνηκαν πῶς εἶχαν μὲ τὴν καρδιά τους διαδασμένα. Ἐστερα τοὺς πῆρε δυὸ φωτογραφίες τὴν ὥρα ποῦ παίζανε σκιοτάκι—πράγμα ποῦ τῆς ἐνθουσίασε στὸ μεγαλύτερο βαθμὸ—καὶ τοὺς εἶπε νὰ ριχτοῦνε στὸ παίγνιδι.

Καὶ τότε πιά ἔπρεπε νὰ τῆς βλέπη κανεὶς ποῦ ὁ ἐνθουσιασμός τους ξεγύθηκε ὀλόκληρος: παίζανε, γελοῦσαν, χόρευαν ὡς τὴν ὥρα ποῦ τοὺς φώναζαν πῶς εἶνε ὥρα νὰ ἐταμασθοῦν.

Κάπως λυπημένες μαζεψαν τὰ πράγματά τους, δώσανε τὴ ξένη στάμνα, κι' ἀποχαιρέτησαν μὲ κάποια συγκίνησι δυὸ φίλους ποῦ εἶχον κάμει—δυὸ μεγάλα συμπαθητικὰ σκυλιὰ ποῦ φύλαγαν τὸν Πύργο—καὶ ποῦ ἀπὸ ἐλεημοσύνη ποῦ διακόψανε γιὰ λίγο τὴν μονοτονία τους, τῆς συνόδευσαν κάμποσο δρόμο κινώντας τὴν οὐρά.

Μὲ τραγοῦδια φθάσανε πάλι στὴν Ἀλυσίδα. Πῆρανε πάλι τὸ τραμ καὶ στῆς 5 εἶχαν γυρίσει στὴν Ἀθήνα, μὲ πολὺ μικρὴ κούρασι, καὶ μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ γιὰ τῆς εὐχάριστες ὥρες ποῦ περάσανε. Καὶ μὲ μόνη ἴσως λύπη ἢ καθεμὶν πῶς εἶτανε πολὺ μικρὴ ἢ τόσο ἀπολαυστικὴ αὐτὴ ἡμέρα.

Α. Δ.

Συσιήσατε τὸν

“ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ,”

Εἰς τοὺς φίλους σας

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Ὁ «Πρόσκοπος» προκηρύσσει ποιητικὸν διαγωνισμὸν μεταξύ τῶν ἀναγνωστῶν του. Οἱ ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος πρόσκοποι καλοῦνται νὰ συντάξωσιν ἓν ποίημα προσκοπικόν, ἀφιερωμένον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ προσκόπου. Τὸ ποίημα δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίῃ τὰ τέσσαρα τετράστιχα, νὰ εἶνε δὲ καλογραμμένον καὶ ὀρθογραμμένον. Ὡς ἐπικεφαλὴς τοῦ

ποιήματος θὰ τεθῆ ἡ φράσις «στὸν Πρόσκοπον».

Αἱ ἀπαντήσεις δεόν νὰ ἔχωσι ληφθῆ εἰς τὰ γραφεῖά μας τὸ βραδύτερον μέχρι τέλους Μαΐου.

Τὸ καλλίτερον ποίημα θὰ βραβευθῆ καὶ θὰ δημοσιευθῆ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Ὁ ἀληθὴς Προσκοπισμὸς.
2. Περὶ Γλώσσης.
3. Ἀνάβασις θουνοῦ.
4. Προσκοπικὴ ἀνοιξίς.
5. (Διήγημα). Ὁ Μέλας Ἀετὸς (Δ).
6. Ἐντυπώσεις Ἀρχηγοῦ (Διὰ τοὺς ἀρχηγούς) (Ζ).

7. Προσκοπικὰ ζητήματα (Π.)
8. Προσκοπικαὶ γνώσεις. Παρατηρητικότης (Κ).
9. Χρήσιμοι γνώσεις.
10. (Στήλη Ἑλληνίδων Προσκόπων). Ἐκ-
11. Κίνησις τοῦ Σώματος.
12. Δύο εὐχάριστα γεγονότα.
13. Διάφορα νέα.
14. Διαγωνισμὸς τοῦ «Προσκόπου».

ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ "ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ",

Πλουτισθέντα ἐσχάτως διὰ πλουσίας συλλογῆς
Στοιχείων καὶ Κοσμημάτων

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΙ ΟΙΑΝΔΗΠΟΤΕ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ"

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Θ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Γ. ΖΑΛΟΚΟΣΤΑΣ
Σ. ΚΕΝΤΡΟΣ
Β. ΠΕΡΑΒΟΛΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ-ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

ΜΙΧ. Δ. ΨΑΡΡΑΣ
Γραμματέας
Σ. ΠΕΡΕΪΔΗΣ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Πειραιώς: Α. ΒΑΡΙΑΝΝΗΣ.
Καβάλλας: ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΔΟΥΛΟΥ.
Μιτλήνης: Γ. ΑΓΟΡΑΣΤΟΣ.
Χίου: Κ. ΔΕΣΠΟΤΟΠΟΥΛΟΣ.
Θεσσαλονίκης: Α. ΜΑΝΟΣ.
Σέρου: Π. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ.
Ψαλιδόστρας: Α. ΠΕΡΕΪΣ.
Καθού: Α. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Ζητούνται τοιοῦτοι καὶ διὰ τὰς ἄλλας πό-
λεις.

Τιμὴ τοῦ φύλλου λεπτὰ 20

Συλλογὴ Ἔτησίαι: Ἑσωτερικῶν Δρ. 3. Ἐξωτερικῶν Δρ. 5.
Διὰ τὰ Μέλη τῶν Ἐπιτροπῶν καὶ τοὺς Ἀρχηγούς Ὁμάδων Δρ. 2 Ἐτησίαι.
Τὰ χρημάτα δηλοσιεύονται ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται, διευθύνονται δὲ ὡς ἑξῆς:
ΜΙΧ. Δ. ΨΑΡΡΑΣ, Διευθυντὴν, Ὅδου Πειραιῶς ἀριθ. 10 ΑΘΗΝΑΣ

